

Arrest

nr. 249 498 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 september 2018.

1.2. Op 26 februari 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te El Bwera, Algerije, op 2 maart 1992. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U staat niet geregistreerd bij de UNRWA.

Toen u nog baby was, verhuisde u samen met uw familie vanuit Algerije naar de Gazastrook. In de Gazastrook heeft u steeds in Khan Younes verbleven, in Abasan Al Kabira. U verbleef in een woning die u samen met uw familieleden deelde. De woning is in eigendom van uw vader. Omwille van uw problemen verbleef u sinds het einde van mei 2018 tot aan uw definitief vertrek bij een vriend in dezelfde wijk.

Voor uw definitief vertrek had u de Gazastrook al eens verlaten. U ging van 3 maart 2017 tot 7 maart 2017 naar een jeugdconferentie in Egypte.

U komt uit een gezin met zes kinderen. Uw ouders verblijven tot op heden in het huis waar u opgroeide in Abasan Al Kabira. Uw vader krijgt een pensioen uitgekeerd. U heeft één zus, zij verblijft sinds acht jaar in Saoedi-Arabië met haar echtgenoot. Daarnaast heeft u een broer, Q. I. S M (CG 18/16179, OV 8.669.035) die in België verblijft. Hij diende op 19 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Uw overige broers verblijven op heden in de woning waar u opgroeide in Abasan Al Kabira.

Op politiek niveau geeft u aan dat uw familie Fatah-voorzitters zijn.

U bent in 2013 afgestudeerd aan de Faculteit van Toegepaste Wetenschappen in Tel El Hawa te Gaza. U heeft vervolgens verschillende cursussen gevolgd waarvoor u getuigschriften behaalde. U deed vrijwilligerswerk in Gaza bij verschillende jeugdorganisaties. Zo richtte u een initiatief op voor zieke kinderen, plantte u bomen voor scholen, deed u mee aan schoonmaakacties op het strand enz. De activiteiten die u deed waren niet politiek beladen. U nam wel eens deel aan een protestmars naar aanleiding van de moeizame elektriciteitstoegang in de Gazastrook. Na het behalen van uw universitair diploma heeft u enkele maanden gewerkt in het gemeentehuis van Abasan Al Kabira en verdiende u geld met het kweken en verkopen van vogels. In het kader van uw activiteiten bij de verenigingen werden uw vervoerskosten ook terugbetaald.

In 2011 heeft u drie dagen vastgezeten bij de interne veiligheidsdienst van Al Qassam. De vrouw en dochter van uw neef waren omgekomen door een raketaanval. U achtte Hamas hiervoor verantwoordelijk en dit is Hamas te weten gekomen. U werd drie dagen vastgehouden en verhoord door S. Q., een Hamaslid die reeds in het verleden problemen kende met uw vader. U werd na drie dagen vrijgelaten in ruil voor de inbeslagname van uw computer. Uw vader was in het verleden schooldirecteur en hij verbood Salem om activiteiten van Hamas op school te organiseren. S. en zijn kompaan Z. hebben in het verleden getracht om problemen te veroorzaken. Zo werd u bedreigd met een wapen toen u meisjes zou versierd hebben en werd u door een auto geraakt toen u onderweg was met de fiets. Aangezien u zich niet meer in de wijk Ghoza begaf, heeft u geen problemen meer gekend met S. en Z..

Tijdens de oorlog van 2014 ontdekten u en uw familie door een bombardement van Israël dat er een tunnel lag dichtbij jullie huis. De volgende dag kwam Al Qassem raketten schieten vanuit dezelfde tunnel. Uw broer, uzelf en uw familie hebben Al Qassem tegengehouden. Jullie werden bedreigd met arrestaties en de dood. Omwille van de hevige bombardementen tijdens de oorlog zijn jullie gevlucht. Vervolgens zijn jullie na ongeveer anderhalve maand à twee maanden teruggekeerd naar jullie eigen woning in Abasan Al Kabira. Gemaskerde mannen kwamen met een jeep naar jullie huis, er vonden schoten plaats op straat, de deur werd ingebeukt, u en uw broer werden geslagen. Al Qassam wou uw broer I. arresteren maar uw broer kon ontsnappen via de achterdeur. Toen uw broer I. na zijn ontsnapping terugkeerde werd hij gearresteerd en gemarteld. In 2016 verliet uw broer I. de Gazastrook. Begin november 2017 betrapte u Hamas erop dat ze een tunnel aan het renoveren waren in jullie tuin. U heeft op een middag de takken die de tunnel bedekten en de buitenkeuken die er naast lag in brand gestoken. Enkele dagen nadien kwam Al Qassam via camerabeelden hierachter en u werd thuis aangevallen. Ze hadden het doel u te ontvoeren of doden. Tijdens hun aanval geraakte u geblesseerd aan uw hand en liep u andere verwondingen op. Al Qassam vertrok en u werd naar het ziekenhuis gebracht door uw ouders. Dezelfde dag keerde u terug naar huis. In mei 2018 zag u dat Al Qassam opnieuw bezig was met het renoveren van een tunnel. U heeft hun doorgang geblokkeerd en twee aanwezige Qassam leden bedreigden u. U bent naar huis gevlucht en enkele uren later kwamen Al

Qassam leden naar uw huis om u aan te vallen. U kon ontsnappen via het dak naar het huis van uw oom. U bent van daaruit naar het huis van uw vriend in Abasan Al Kabira gegaan.

Op 14 juni 2018 heeft u de Gazastrook verlaten via een illegale overeenkomst, een 'tansiek'. Op 26 mei 2018 had u tevens geprobeerd de Gazastrook te verlaten, maar deze poging mislukte. Op 14 juni 2018 reisde u via de grensovergang van Rafah naar Egypte. Vervolgens reisde u via Mauritanië naar Algerije en Marokko. Vervolgens reisde u via Melilla door naar Spanje. Op 9 september 2018 kwam u in België aan en op 19 september 2018 diende u in België uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar de Gazastrook vreest u voor uw leven. U vreest dat u gedood of gearresteerd zal worden door Al Qassam.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort (geldigheid 06/07/2015 – 05/07/2020), uw originele geboorteakte, documenten in het kader van studie en opleiding, medische documenten uit de Gazastrook (2017), foto's en documenten betreffende schade aan ouderlijke woning (2014), document dat uw familie financieel ten laste van u is, document van familieverantwoordelijke aangaande uw problemen en medische documenten uit België. U legt daarnaast een USB stick neer aangaande de door u neergelegde documenten en aangaande fragmenten in het kader van de algemene situatie in de Gazastrook. U geeft aan dat u te zien bent op een video tijdens een protest in Gaza naar aanleiding van de toegang tot elektriciteit in Gaza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen (CGVS p.4) en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Op basis van de door u geschetste gang van zaken bent u er niet in geslaagd de door u beweerde problemen met Al Qassam aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS geen geloof hecht aan de problemen die uw broer I. kende met Al Qassem en waardoor uw broer de Gazastrook ontvlucht is. Tijdens de uiteenzetting van uw motieven haalt u dit gegeven immers aan (CGVS p.12-16). Wat betreft deze specifieke problematiek verwijst het CGVS naar de motivatie genomen in hoofde van uw broer:

Vooreerst dienen een aantal opmerkingen gemaakt te worden aangaande de door u beweerde problemen met Al Qassem die zich voordeden voor het uiteindelijke probleem waardoor u besloot de Gazastrook te verlaten op 6 juni 2016.

U geeft aan dat u in november 2012 met Al Qassem in aanraking kwam omdat u beschuldigd werd informatie over een tunnel door te hebben gegeven aan Israël. Naar aanleiding hiervan werd u een verrader, een collaborateur genoemd (CGVS p.9). U werd omwille hiervan door Al Qassem opgesloten; eerst voor drie dagen, vervolgens voor zes dagen en u werd dan uiteindelijk door gebrek aan bewijzen vrijgelaten (CGVS p.9). Vervolgens schetst u een incident in mei 2013 waarbij u door twee gemaskerde mannen op een moto, van wie u er één kon linken aan Al Qassem, geslagen werd en u omwille van uw verwondingen naar het ziekenhuis moest (CGVS p.9). Het volgende incident waarbij u met Al Qassem geconfronteerd werd, situeert zich in het begin van de oorlog in de zomer van 2014. U geeft aan dat u zag dat Al Qassem in uw omgeving raketten wilde lanceren en dat u omwille hiervan, op vraag van uw schoonbroer, op hen afstapte om hen te overtuigen dit niet te doen (CGVS p.9). Al Qassem liet verstaan dat het uw zaken niet waren en toen uw schoonbroer tevens was aangekomen zeiden ze "Als je niet vertrekt, ga ik je doden, en je wordt beschouwd als een collaborateur." (CGVS p.9-10). U geeft aan dat u hierop reageerde door een stuk hout vast te nemen en te roepen dat ze geen raketten mochten lanceren. U geeft aan dat u vervolgens bedreigd werd met de woorden "I., je gaat spijt hebben. Je maakt een probleem voor ons. Je bent een collaborateur en je zal gestraft worden daarvoor." (CGVS p.10). De door u geschetste gang van zaken over wat er zich in het verleden heeft afgespeeld doet vraagtekens rijzen. In het licht van wat er zich eerder had afgespeeld, vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat u in het begin van de oorlog van 2014 openlijk kritiek uitte op de bezigheden van Al Qassem. In 2012 was u immers reeds tweemaal door Al Qassem opgesloten geweest op basis van het feit dat u door hen beschuldigd werd van verraad en collaboratie (CGVS p.9) en bovendien vond er in 2013 een aanval op u plaats door twee motorrijders die u tevens aan Al Qassem linkt, en u hierna zelfs naar het ziekenhuis moest voor behandeling (CGVS 9). In het licht hiervan en gezien de algemeen gekende reputatie van Al Qassem kan er verwacht worden dat u voorzichtiger zou omspringen met het uiten van uw mening en dat u zich op de achtergrond zou houden. De vaststelling dat u evenwel het tegenovergestelde doet door openlijk in te gaan tegen handelingen van Al Qassem, nadat u tevens reeds een waarschuwing had gehad u niet de bemoeien met hun zaken, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen en dat behoeft weinig betoog. Bovendien vindt het CGVS het door u geschetste vervolg van wat er zich nadien heeft afgespeeld weinig aannemelijk. Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat u in september 2014 in staat was te vluchten toen Al Qassem leden naar uw ouderlijke woning kwamen. Wanneer u over deze gebeurtenis spreekt, heeft u het over 'gemaskerde mannen, schoten en knallen van bommen' (CGVS p.10). Hieruit blijkt dat Al Qassem met groot vertoon kwam aanzetten en dat het voor hen menens was u te pakken te krijgen. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat uw verklaringen dat u dankzij de waarschuwing van uw echtgenote zonder meer de benen kon nemen, niet geloofwaardig overkomen in de door u geschetste context. Moest Al Qassem er effectief op uit zijn u op te pakken kan er toch van uitgegaan worden dat ze deze actie zou hebben voorbereid en u geen kans zouden hebben gelaten te ontsnappen, een handelswijze die totaal niet blijkt uit uw verklaringen. Dat u vervolgens, na drie dagen onderduiken, terug naar huis keert (CGVS p.10) doet wederom de wenkbrauwen fronsen. U heeft het evenwel over het feit dat er een bemiddeling had plaatsgevonden (CGVS p.10), maar dit is louter een blote bewering. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u weinig afweet over de kern van deze bemiddeling. U verwijst louter naar het feit dat het over een contact ging van uw vader en oom met een tussenpersoon bij Hamas (CGVS p.12). Er kan verwacht worden, gezien wat er zich had voorgedaan en gezien het feit dat u beschuldigd werd van een dermate ernstig feit, dat u op de hoogte zou zijn van de details van deze bemiddeling en dat u pas zou terugkeren naar huis indien u de garantie had dat Hamas u met rust zou laten. Dat u zich dan, na drie dagen, louter baseert op een bemiddeling waarover u niets kan vertellen, doet dan ook vraagtekens rijzen. Bovendien heeft u het tijdens uw verklaringen ook over de reputatie van Hamas "Dat is altijd, ze beloven iets, maar komen belofte niet na. ... Dat is hun manier van werken, iets beloven maar niet nakomen." (CGVS p.10, 12). De vaststelling dat u dan ook met deze reputatie in het achterhoofd na drie dagen onderduiken, terwijl er een dermate ernstige beschuldiging tegen u werd geuit, terugkeerde naar uw ouderlijke verblijfplaats, ondermijnt uw geloofwaardigheid en dat hoeft niet te verwonderen. In het verlengde hiervan worden ook vraagtekens geplaatst over uw verklaringen dat u vervolgens twee weken werd vastgehouden. Op basis van voorgaande dient er bovendien opgemerkt te worden dat u aangeeft dat iemand die beschuldigd

wordt van collaboratie, onmiddellijk geliquideerd zal worden. U zegt "Direct liquideren. Ze vermoorden, gewoon direct vermoorden. Beschuldigd van collaboratie; of gedood worden tijdens de strijd, of door bombardementen, maar hij wordt geliquideerd." (CGVS p.12). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de door u geschetste gang van zaken niet strookt met het beeld dat u schetst aangaande de gevolgen die gekoppeld zijn aan de beschuldiging van collaboratie waarvan u meerdere keren beschuldigd werd. Het hoeft niet te verwonderen dat de door u geschetste gang van zaken uw geloofwaardigheid ondermijnt. De vaststelling dat u na deze door u beweerde problemen nog dermate lang en op uw gewoonlijke verblijfplaats in de Gazastrook verbleef (CGVS p.3, 10-11), zet voorgaande appreciatie van het CGVS verder kracht bij. Indien u effectief een doorn in het oog was van Hamas en indien uw leven effectief in gevaar was, kan er verwacht worden dat u uzelf eerder in veiligheid zou brengen. U hiermee geconfronteerd, verwijst u naar de beloftebrief die u had ondertekend bij uw vrijlating in 2014 en dat u niets te kort had, u had uw familie en u had werk (CGVS p.13), wat weinig overtuigend te noemen is.

Wat vervolgens de hoofdreden betreft van uw vertrek in juni 2016 uit de Gazastrook, dienen tevens verschillende opmerkingen gemaakt te worden. In de eerste plaats vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u wederom ingaat tegen Hamas en dat u, hoewel het ging over een contact tussen Hamas en uw vader, besloot de communicatie volledig op uzelf te nemen (CGVS p.10-11). In het licht van wat er zich, aldus uw verklaringen, in het verleden had afgespeeld (CGVS p.9-10), kan er verwacht worden dat u zich onzichtbaar zou opstellen en dat u zich koest zou houden, te meer daar u aldus uw verklaringen een beloftebrief had ondertekend en u aangeeft "Na alles wat ik gezien heb van mishandeling en foltering, heb ik les geleerd en probeerde ik hen te vermijden, nooit in de plaats waar ze zijn, nooit in contact." (CGVS p.10). De vaststelling dat u dan ook de communicatie naar u toe trok en duidelijk liet verstaan aan Hamas dat u weigerde toestemming te geven voor de restauratie van de tunnel, is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Bovendien is het door u geschetste verloop van wat er zich in dit kader voordeed, tevens niet aannemelijk te noemen. U geeft aan dat er in de periode februari, maart, april een roddel werd verspreid dat u een collaborateur was, u geeft aan dat u in het oog gehouden werd en achtervolgd werd (CGVS p.11, 12). In dit licht en in het licht van uw verklaringen over hoe Hamas omgaat met collaborateurs (CGVS p.12), is het niet aannemelijk dat u steeds in uw ouderlijke huis bleef wonen en dat u ongeschonden bleef. Er kan verwacht worden, indien u daadwerkelijk als een collaborateur aanzien werd, dat u eerder uw veiligheid elders zou opzoeken. Te meer daar u, aldus uw verklaringen, in het verleden hierdoor met Hamas in problemen kwam. Aangaande het schietincident dat zich voordeed en waaraan u kon ontsnappen (CGVS p.11), dient tevens opgemerkt te worden dat dit zeer ongeloofwaardig overkomt. Indien Hamas het effectief op u gemunt had en u effectief door hen gepercipieerd werd als een collaborateur, waarvan u aldus uw verklaringen al meermaals beschuldigd werd, kan er verwacht worden dat ze meer effectieve manieren zouden ondernomen hebben u te treffen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u na uw ontsnapping van het schietincident naar huis terugkeert (CGVS p.11-12), een plaats waar u zonder moeite gevonden zou worden. U hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u er niet aan gedacht had, dat u gewoon weg moest (CGVS p.12). Dat overtuigt niet. Er kan verwacht worden dat u niet zonder meer, na alles wat u beweert te hebben meegemaakt, naar uw gewoonlijke verblijfplaats zou lopen. Dat u vervolgens in vrouwenkleren uw ouderlijke huis verliet (CGVS p.11), is bovendien een bijzonder stereotiep verhaal, waardoor het CGVS aan uw verklaringen bijzonder weinig geloof hecht. Ook de vaststelling dat er louter een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden in de dagen voor uw vertrek uit de Gazastrook en er louter telefonisch contact was met uw familie (CGVS p.13) is niet aannemelijk in de door u geschetste context van uw problemen en de reputatie die u had (CGVS p.12). Er kan verwacht worden dat Hamas, indien ze het effectief op u gemunt hadden, doelgerichte acties zouden ondernomen hebben om druk op u uit te oefenen. Al de voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw geloofwaardigheid.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat u reeds in juni 2016 uit de Gazastrook vertrok, maar dat u pas bij uw aankomst in België, in juli 2018, een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.7). Dat u nagelaten heeft om in Griekenland waar u verschillende maanden verbleven heeft een verzoek om internationale bescherming in te dienen, alsook in Italië en Frankrijk (CGVS p.7), ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Op basis van het voorgaande hecht het CGVS dan ook geen geloof aan de door u beweerde reden van vertrek uit de Gazastrook.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De eerste pagina van uw paspoort, uw originele identiteitskaart, de kopies van de identiteitskaarten van uw ouders en uw echtgenote, uw originele geboorteakte, de kopies van de geboorteakten van uw echtgenote en kinderen, uw originele huwelijksakte, de originele documenten in het kader van uw opleiding verpleegkunde en de

attesten met betrekking tot uw werkervaring hebben louter betrekking op uw identiteit, herkomst en opleiding, elementen die door het CGVS niet betwist worden. In het kader van uw paspoort dient evenwel opgemerkt te worden dat u geen valabele uitleg geeft om dewelke u uw originele paspoort niet kan voorleggen. U verwijst immers naar het feit dat u uw paspoort verloren bent in de rivier tussen Turkije en Griekenland (CGVS p.7). Het CGVS hecht aan deze door u beweerde reden geen geloof voor het ontbreken van een dermate essentieel document in de procedure om internationale bescherming. Uit het feit dat u uw paspoort niet neerlegt, ontstaat het vermoeden dat u bewust informatie voor het CGVS wilt achterhouden over uw vertrek en over eerdere reisbewegingen. De eigendomsakte van de onroerende goederen van uw familie en de schade die deze gekend hebben tijdens de oorlogen in Gaza, alsook foto's hiervan dienen tevens niet betwist te worden. In dit kader verwijst het CGVS evenwel naar de bespreken van de socio-economische situatie van u en uw familie (zie infra). De documenten betreffende het bombardement in 2012 waarbij uw verwanten omkwamen worden niet betwist, maar hieruit worden geenszins de door u beweerde persoonlijke problemen afgeleid. Het medisch document betreffende de aanval in 2013 door de gemaskerde mannen op de moto dat u neerlegt, werpt evenmin een ander licht op de door u beweerde problemen. Dit document dient immers niet ter staving van de omstandigheden die u aan deze medische problemen koppelt. De waarschuwingsdocument van de politie en de oproepingsbrief van Hamas dienen enkel ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo is. De medische documenten uit België worden niet betwist, maar deze werpen geenszins een ander licht op de appreciatie van het CGVS. Wat het attest betreft, dd.16.03.2020, waarin vermeldt wordt dat u klachten van stress heeft dient aangestipt dat er zich tijdens het onderhoud geen problemen hebben voorgedaan en u nergens blijkt gaf het gehoor niet te willen doen.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat u op 31 augustus 2020 opmerkingen doorstuurde aangaande de door u ontvangen notities van het persoonlijk onderhoud. In dit kader verwijst het CGVS naar enerzijds uw verbeteringen ten aanzien van de schrijfwijze van plaatsnamen, anderzijds over de rechtzetting van wie er na de door u beweerde arrestaties was tussengekomen. Deze door u overgemaakte opmerkingen werpen geen ander licht op de appreciatie van het CGVS daar deze niets wijzigen aan de kern van de hierboven uitvoerig besproken argumentatie.

Ook u bent er niet in geslaagd te overtuigen in de reden om dewelke u persoonlijk de Gazastrook diende te verlaten. U verwijst naar twee incidenten met Al Qassem waarbij u hen belemmerde in de uitvoering van hun plannen met de tunnel (CGVS p.12-16).

Met betrekking tot het incident waarbij u de olijftakken in brand stak, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS de door u geschetste gang van zaken niet aannemelijk vindt. Gezien het, aldus uw verklaringen, problematische verleden van uw familie met Hamas aangaande hun plannen met betrekking tot de tunnel, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u bij klaarlichte dag, zonder enige voorzorgsmaatregel, het risico nam om de olijftakken en de buitenkeuken in brand te steken. U geeft aan dat u wist dat wat u deed duidelijk een risico inhield "Ik heb dat gedaan en dat ik wist dat ik daardoor dood kon gaan." (CGVS p.15). Terwijl u duidelijk wist dat er een groot risico verbonden was aan uw actie, vindt het CGVS het niet overtuigend dat u op klaarlichte dag actie ondernam, louter vertrouwend op de pauze tijdens het middaguur, dat u zich kon verstoppen achter de olijfbomen en omdat u op dat moment niemand had gezien (CGVS p.15). Gezien u zich dermate bewust was van het risico dat uw daad met zich meebracht, kan er verwacht worden dat u meer voorzichtigheid aan de dag legde. U kon immers niet uitsluiten dat u niet betrapt zou worden. De vaststelling dat u zonder meer op klaarlichte dag een daad stelde met mogelijke dermate risicovolle gevolgen doet uw geloofwaardigheid wankelen. Bovendien vindt het CGVS de door u geschetste gang van zaken, over wat er nadien volgde, niet aannemelijk. U geeft aan dat gemaskerde mannen binnenvielen, dat er geschoten werd en dat ze geluidsbommen gebruikten (CGVS p.12). U geeft aan dat het duidelijk was dat het ernstig was, u zegt Het was heel duidelijk, ofwel ontvoeren of doden. Als iemand binnenvalt, gemaskerd, met wapen, wat zal er dan plaatsvinden? (CGVS p.15). U geeft aan dat u tijdens deze inval een verwonding opliep aan uw schouder en uw hand, dat ze zich vervolgens terugtrokken, mede door het geschreeuw van uw moeder en familie en dat u naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS p.12, 15). Evenwel blijkt dat u na het korte verblijf in het ziekenhuis opnieuw terugkeerde naar huis (CGVS p.15). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling uw geloofwaardigheid in sterke mate ondermijnt. U geeft aan dat de inval bij uw thuis zeer ernstig was, dat u er zelfs vanuit ging dat ze u zouden ontvoeren of zelfs doden. Dat u dan ook na uw verzorging in het ziekenhuis terug naar huis keert, is totaal niet aannemelijk. Er kan verwacht worden, aangezien u klaarblijkelijk er beter van af gekomen was dan u in eerste instantie verwacht had, dat u zichzelf in veiligheid zou brengen om erger te voorkomen. De vaststelling dat u naar

huis terugkeerde, een plaats waar u zonder meer met gemak gevonden kon worden, is in het licht van uw verklaringen en van wat er zich in het verleden zou hebben afgespeeld, niet aannemelijk.

Wat betreft het incident met de cementbogen, dient wederom opgemerkt te worden dat de vaststelling dat u openlijk de uitvoering van de renovatie belemmerde in het bijzijn van Qassem leden (CGVS p.12, 15-16), weinig aannemelijk is in het licht van de reeds door u en door uw familie 'opgedane ervaringen' met Hamas. Wederom kan er verwacht worden dat u zich, na alles wat er zich reeds in het verleden had afgespeeld en gezien de reputatie van Al Qassem, op de achtergrond zou houden. Dat u wederom openlijk hun acties ging saboteren, doet opnieuw vraagtekens rijzen. Bovendien is het wel heel toevallig dat u opnieuw kon ontsnappen aan ernstige vervolging van Hamas (CGVS p.12, 16). U geeft aan dat u op het moment zelf door twee mannen bedreigd en uitgescholden werd, maar dat deze aanwezige personen geen wapens bij hadden. U geeft aan dat u na tussenkomst van familieleden naar huis ging, waar er drie uur later een inval plaatsvond. Het hoeft niet te verwonderen dat het wederom vraagtekens oproept dat u zonder meer, nadat u openlijk de werken had gesaboteerd en nadat u bedreigd en uitgescholden werd, naar uw gewoonlijke verblijfplaats terugkeert. Er kan verwacht worden, gezien wat er zich reeds in het verleden had afgespeeld, dat u kon inschatten dat u problemen zou krijgen door wat u gedaan had. Aangezien u betrapt was terwijl u de renovatie belemmerde, en u reeds in het verleden problemen kende, kan er verwacht worden dat u had kunnen inschatten dat ze naar u op zoek zouden komen. Dat u dan ook zonder meer naar huis terugkeerde, is niet aannemelijk. Bovendien is het wederom wel heel toevallig dat u kon ontkomen aan verdere vervolging en dat u op het moment van de inval kon ontsnappen (CGVS p.12, 16). Indien ze het effectief op u gemunt hadden kan er verwacht worden dat deze actie grondig zouden hebben voorbereid waardoor de kans dat u zou kunnen ontsnappen minimaal was. Dat u vervolgens besloot om onder te duiken bij een vriend die op ongeveer 4 à 5min te voet van uw ouderlijke huis woonde (CGVS p.3), is tevens weinig geloofwaardig. Er kan verwacht worden, indien u dermate in gevaar bent, dat u uw veiligheid op een betere manier zou waarborgen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u, hoewel u aangeeft dat u deze periode binnen bleef, toch buiten kwam voor de organisatie van uw definitief vertrek uit de Gazastrook. Dat u in deze periode dan geen verdere problemen gekend heeft, ondermijnt mede de door u beweerde problemen. Bovendien geeft u aan dat uw familie na uw vlucht geen problemen meer heeft gekend (CGVS p.16). Er kan verwacht worden, indien u effectief een doorn in het oog was en ze u dermate viseerden, dat ze uw familie niet zonder meer met rust zouden laten en ze uw familie onder druk zouden gezet hebben om te weten te komen waar u zich bevond of u zichzelf bij hen zou melden. De vaststelling dat uw familie dan ook geen problemen kende, versterkt deze appreciatie van het CGVS aangaande de door u beweerde problemen.

Bijkomend dient aangestipt te worden dat u problemen kende in de periode 2008-2011 met twee andere Al Qassem leden; S. en Z. (CGVS p.13). Evenwel geeft u aan dat u met deze personen nadien geen problemen meer gekend heeft (CGVS p.13). Op basis hiervan en gezien u nog tot juni 2018 in de Gazastrook verbleven heeft, werpen deze verklaringen geen ander licht op de appreciatie van het CGVS.

Tot slot dient tevens aangestipt te worden dat de activiteiten die u deed als vrijwilliger, alsook uw deelname aan het protest in kader van toegang tot elektriciteit (CGVS p.7-8), niet van die aard zijn dat ze een ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS. U geeft aan dat uw deelname aan het protest kadert binnen de algemene situatie (CGVS p.8), alsook geeft u aan dat uw activiteiten geen politieke bijklank hadden (CGVS p.7). Nergens blijkt daarenboven uit uw verklaringen dat deze specifieke elementen een rol hebben gespeeld in uw vertrek.

Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat u in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, maar dat u het resultaat van uw procedure aldaar niet heeft afgewacht (CGVS p.10). U verwijst naar de levensomstandigheden in Spanje, alsook dat het uw doel was om naar België te komen (CGVS p.10).

De vaststelling dat u uw procedure niet heeft verder gezet in Spanje doet mede afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming in het kader van uw beweerde problemen.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw origineel paspoort (geldigheid 06/07-2015 – 05/07/2020), uw originele geboorteakte en documenten in het kader van studie en opleiding hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en opleidingsniveau die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De documenten betreffende de door jullie geleden schade aan de woning in het kader van de oorlog worden niet betwist, evenwel worden hier geenszins de door u

beweerde persoonlijke problemen uit afgeleid. De medische documenten en de foto's die u neerlegt aangaande de blessure aan uw schouder en hand staven geenszins de omstandigheden waarin u deze beweert te hebben opgelopen. Ze werpen dus geen andere licht op de appreciatie van het CGVS. Het document dat werd opgemaakt ter attestering van uw problemen, kan enkel dienst doen in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet is. Bovendien kan dit door eender wie en voor eender welke doeleinden zijn opgemaakt. Het document dat uw familie financieel ten laste van u is, bewijst geenszins de door u vermelde problemen. In dit kader verwijst het CGVS daarenboven naar de uitvoerig besproken socio-economische situatie in uw hoofde (zie infra). U legt daarnaast een USB stick neer aangaande de door u neergelegde documenten en aangaande fragmenten in het kader van de algemene situatie in de Gazastrook. Wat betreft de beide attesten (dd. 31.10.2018 en 08.01.2019) opgemaakt door uw psycholoog in België, dient opgemerkt dat er zich tijdens het gehoor geen problemen hebben voorgedaan en u nergens blijk gaf niet in staat te zijn het gehoor te doen. Deze wijzigen niets aan de appreciatie van het CGVS.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een diploma architectuur beschikt, bekomen aan de Universiteit te Gaza, verschillende getuigschriften heeft behaald en dat u als bron van inkomsten voor een periode van drie maanden heeft gewerkt als architectuur assistent, alsook verkocht u vogels (CGVS p.7-8). Het door u behaalde diploma en de werkervaring die u opdeed, verhogen uw arbeidskansen bij een terugkeer naar de Gazastrook. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie ten laste van u was (CGVS p.8, 11), wat een fraai beeld schetst over uw inkomsten. U voorziet tevens in de kosten van de studie van uw echtgenote (CGVS p.7, 11). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw broers en zussen aan de universiteit konden studeren (CGVS p.5-8). U geeft aan "Mijn vader heeft ons allemaal aan de

universiteit laten studeren, niets kunnen sparen.” (CGVS p.8). Uit de vaststelling dat uw vader in staat was jullie te laten studeren aan de universiteit, blijkt dat er financiële marge was. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw familie een woning in eigendom heeft die uit verschillende verdiepingen bestaat en waar uw familieleden, onder wie uw echtgenote, verblijven (CGVS p.4). Daarnaast geeft u aan dat er een grote tuin aan het huis is waar olijf-, dadel- en citrusbomen staan voor eigen gebruik (CGVS p.4). Dit schetst een fraai beeld over de woonleefsituatie van uw familieleden. Wat betreft de inkomsten binnen uw familie, geeft u aan dat uw vader via de Palestijnse autoriteit een pensioen ontvangt aangezien hij een voormalig directeur van een school was, uw broer H. radioloog is en hij het gezin kan onderhouden en u een zus heeft die in Saoedi-Arabië verblijft en ze op basis van de inkomsten van haar en haar man in hun levensonderhoud kunnen voorzien (CGVS p.4-6). U geeft aan dat uw broer Mazen medische problemen heeft, alsook uw moeder (CGVS p.6-7). Evenwel geeft u aan dat ze medisch worden opgevolgd en dat uw moeder medicatie ontvangt van het medisch centrum in Abasan Al Kabira (CGVS p.6-7). Hieruit blijkt dat er inkomsten zijn binnen uw familie en dat er toegang is tot medische hulp. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook niet zou kunnen steunen op uw familiaal netwerk. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u ongeveer een bedrag van 4000 dollar betaalde in het kader van uw reisweg (CGVS p.10), wat een aanzienlijk bedrag is. U geeft aan dat dit spaargeld betrof (CGVS p.10). Deze vaststelling versterkt de appreciatie van het CGVS betreffende uw socio-economische status.

Tot slot wordt tevens verwezen naar het feit dat ook uw broer I. in staat was de Gazastrook te verlaten en dat de kosten van zijn reisweg in totaal 8000 à 9000 dollar bedroegen (CGVS broer p.13), wat tevens een fraai beeld schetst over de socio-economische situatie van uw familie. Als algemeen beeld over de financiële situatie van uw familie geeft uw broer aan dat uw familie voldoende middelen heeft om te overleven en indien er een financieel probleem is, dat uw vader dan geld leent van zijn broer of van iemand die hij kent (CGVS broer p.5). Uw broer zegt “In het algemeen kan ik zeggen dat het goed gaat bij ons.” (CGVS broer p.5). Deze verklaringen zetten de appreciatie van het CGVS verder kracht bij aangaande de socio-economische situatie.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de dodelijkste sinds het geweld van 14 mei 2018

bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter als “relatief rustig” worden omschreven.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de ‘Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het “Akkoord van de eeuw” door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en werd er nadien een toename van raket- en mortiervuur vastgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor. Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas “een geheime oorlog” tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai

Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen

mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit**

uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw broer I. (CG 18/16179; OV 8.669.035), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker wijst vooreerst op het volgende: "De verzoekende partij is thans een 28 jarige jonge man die zijn leven in Gaza had opgebouwd : hij heeft er gestudeerd, is er getrouwd en had er occasioneel werk. Hij kweekte vogels die hij verkocht hetgeen voor een bijverdienste zorgde. Zij had er ondanks de moeilijke levensomstandigheden nooit aan gedacht Gaza te verlaten. Verzoekende partij is emotioneel labiel en heeft op 19 jarige leeftijd , in 2011, het overlijden van de vrouw van zijn neef en hun dochtertje heel slecht beleven. Het jonge koppel van voor hem een voorstelling een gelukkig jong gezin en het kind als de bekroning van hun liefde en geluk. Hoewel hij als elke Gazaan met de dosssd reeds regelmatig geconfronteerd werd, was de dood van de vrouw en van haar kind voor hem een schok die hem grondig beïnvloed heeft. De jonge man besepte hoe een leven, een liefde, een gezin kwetsbaar is en hoe een leven op enkele ogenblikken kan omkeren... Hij heeft zijn gevoelens niet kunnen uiten en kan erop geen woord zetten; woede, horror, medelijden, heimwee, schuldgevoel, triestigheid, wanhoop... Het is die woede die voor het begin van haar problemen zorgde : zij kon het niet laten dat haar familieleden als martelaar werden aanzien en dat zij zich daarmee moesten vergenoegen en troosten. De verzoekende partij heeft de navolgende bombardementen enmin goed beleefd : zij heeft paniekaanvallen gekregen die zij moeilijk of niet kan beheren. Dat zij Gaza verlaten heeft omdat de druk uitgeoefend door de Hamas te groot werd en dat zij het niet meer kon verdragen, uit vrees op een of ander moment gedood te worden. De verzoekende partij is reeds gearresteerd geweest en mishandeld hetgeen haar reeds labiel evenwicht heeft doen wankelen, waarvoor zij thans in Belgie behandeld word door een psychotherapeut". Verzoeker verwijst daartoe naar het attest van psycholoog Paul Jacques. Vervolgens stelt hij dat het CGVS de identiteit en Palestijnse afkomst van verzoeker, zijn niet-registratie bij UNRWA en zijn recent verblijf in Gaza tot het vertrek naar Europa niet betwist. Hij betoogt vervolgens: "De verzoekende partij verlangt naar vrede, naar een normaal leven waar iedereen vrij zijn mening zou kunnen uiten, waar elk zijn religie praktiseren kan, en waar men ook zonder religie zou kunnen worden toegelaten. Verzoekende partij is steeds een heel matige moslim geweest die zeker geen fanatiek was. Zij verlangt zich vrij te mogen verplaatsen in eigen land . Zij verlangt naar een vreedzame oplossing met Israël, naar een opening van de grenzen; Zij is ervan overtuigd dat met de Hamas geen oplossing kan komen en dat de blokkade maar erger kan worden; Zij verlangt naar eenheid tussen de Palestijnen en klaagt de Hamas aan de bevolking te willen verdelen. De verzoekende partij heeft verder in Gaza geen enkele vluchtalternatief om aan de Hamas en hun gewapende vleugel te ontsnappen; Gaza strekt zich op een beperkt grondgebied van slechts 360 km2". Hij stelt dat hij Gaza heeft verlaten omdat de druk die door Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd en hij in Gaza nergens een plaats had waar hij veilig kon verblijven. Volgens verzoeker heeft het CGVS met deze elementen geen rekening gehouden ondanks het feit dat deze elementen centraal staan voor de beoordeling van het relaas van verzoeker.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, paragrafen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikelen 48/3, 48/4, 48/7, en 62 van de Vreemdelingenwet, 149 van de Grondwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; artikel 3 van het EVRM; artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft; en van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Hij stelt dat de beslissing vermeldt dat hij een Palestijn is die niet UNRWA geregistreerd is en dat het derhalve niet pertinent is te stellen dat verzoekende partij "ook nooit beroep" deed op de hulp van UNRWA vermits hij niet rechthebbend was. Hij betoogt vervolgens dat "Het CGVS probeert derhalve te laten onder verstaan dat het gezin of de verzoekende partij geen nood had aan hulp, daar waar de verzoekende partij echter geen aanspraak kon maken op de hulp van de UNRWA vermits zij citizen van Gaza was en derhalve geen vluchteling. De opmerking getuigt van een onvoldoende kennis van de problematiek van Gaza en van een heel oppervlakkige analyse van het dossier. Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen. Het CGVS haalt vooreerst aan dat inzake het dossier van de oudere broer IHAB een negatieve beslissing is tussengekomen, die ook integraal en letterlijk hernomen werd in de beslissing van de verzoekende partij. Dat de verzoekende partij en haar broer thans twee verschillende advocaten hebben genomen die hun respectievelijke belangen behartigen, zodat de verzoekende partij voor dat deel van de beslissing naar het betoog dat door haar boer zal worden voorgelegd, verwijzen. De raadsman van de verzoekende partij laat bijkomstig merken dat zij geen aanvraag tot opvolging mocht krijgen van een confrater maar dat hij over geen mandaat meer beschikt om de beslissing inzake IHAB te behandelen. Dat het CGVS verder stelt dat de twee incidenten waarbij de verzoekende partij in aanraking kwam met AL QASSEM NIET VOLDOENDE GELOOFWAARDIG ZOUDE ZIJN. De verwerende partij verwijt verder de verzoekende partij een gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft de persoonlijke feiten die door de verzoekende partij zijn aangehaald en die het vertrek uit GAZA hebben gerechtvaardigd. Dat de verzoekende partij vooreerst aanhaalt dat het CGVS bij zijn beoordeling geenszins rekening houdt met de achtergrond die voor de incidenten die weerhouden en behandeld werden, plaatsvonden en die de verzoekende partij en haar gezin reeds in negatieve belangstelling van de Hamas plaatste. Dat de vader van de verzoekende partij schooldirecteur en professor was in Khan Younis, in een school van de Palestijnse overheid, waarvan hij dus ook een ambtenaar was. Hetgeen inhoudt dat hij ook Fatah gekleurd was. De vader van de verzoekende partij is en was vooreerst een intellectueel, die van oordeel was dat het onderwijs de basis was voor en van het leven: hij liet al zijn kinderen trouwens verder studeren aan de univ ondanks de financiële moeilijkheden en de opofferingen die zijn keuze inhield. Op leeftijd gekomen heeft haar vader thans slechts haar gehalveerde pensioen om verder te leven; Haar vader heeft haar volledige leven aan het onderwijs toegewijd en was derhalve van oordeel dat de school geen plaats was voor politieke of religieuze rekrutering; hij nam derhalve een sterke positie in, en had de Hamas geen toegang geven tot zijn school. Hamas was toen vertegenwoordigd door Qudaih SALEM, die tot de Hamas behoorde, maar die uiteraard ook tot de clan Qudaih behoorde, een bijkomende reden om de tussenkomst van de vader als tergend en roekeloos te beschouwen... Voor de verzoekende partij was het derhalve geen toeval dat het Salem was die haar in 2011 verhoorde en liet vasthouden toen zij zich verzette tegen de Hamas en de Hamas openlijk verantwoordelijk stelde voor het omkomen van de vrouw en het dochtertje van haar neef, die omwille van de handelingen van de Hamas, het doelwit werden van de Israelische raids... Het CGVS houdt met deze bestaande achtergrond geen rekening, daar waar deze achtergrond echter ook zwaar weegt: de verzoekende partij is van oordeel dat de Hamas een dictatuur is die op de militaire vleugel van de Hamas en op de interne veiligheidsdiensten steunt. Dat binnen deze structuren geen enkele inlichting verloren gaat, dat elk incident gerepertorieerd wordt en dat de openstaande dossiers naargelang de incidenten aangevuld worden. En bij elk incident wordt het dossier heropend en aangevuld. Dat alle staten trouwens op dezelfde manier tewerk gaan: ook in België blijft een dossier bestaan van het moment dat er ene geopend wordt, zelfs wanneer een zaak geseponeerd wordt. Het enig verschil is dat in een state van Rechte, elke burger recht heeft tot een rechtmatig proces en zich rechtmatig kan weren. In Gaza zijn er geen tegengewichten en is het beleid niet democratisch. Het gegeven dat niet continu incidenten plaatsvonden naar aanleiding van die achtergrond betekent geenszins dat met de oudere incidenten geen rekening dient te worden gehouden en dat deze incidenten als "vergeven" dienen te worden beschouwd. Wanneer de verzoekende partij opnieuw in de aandacht van de Hamas komt te staan, voor telkens incidenten die de doelwitten of de waarden van de Hamas dwarsbomen, wordt het volledig profiel van de verzoekende partij bekeken en dat profiel is een profiel van opposant, hetgeen ook het vermoeden wekt dat zij een verrader is, ene die met Ramallah en Israël samenwerkt: Verzoekende partij is binnen een gezin van intellectuelen opgevoed, ambtenaren van de Fatah. De vader heeft de Hamas in zijn school niet toegelaten om de reden dat de school geen plaats is voor propaganda en rekrutering, waarbij hij in de weg stond, de kinderen van kindsbeen af te washbrainen... De verzoekende partij heeft de Hamas beschuldigd de verantwoordelijkheid te dragen voor het overlijden van de vrouw en het dochtertje van haar neef en heeft er zich niet willen bij neerleggen die gestorven familieleden als "martelaars" te beschouwen: daar waar van haar verwacht werd dat zij tegen Israël al huilend en schreeuwend op straat zou gaan betogen, heeft de verzoekende partij de manipulatie van de Hamas aangeklaagd, openlijk. De cultuur van de "martelaren" is in Gaza heel sterk geankerd en wordt ook als een hefboom gebruikt door de Hamas om de bevolking naar zich toe te trekken.

Door Israel als de "killer" aan te duiden wordt niet gedacht naar de verantwoordelijkheid van de Hamas in het escaleren van het geweld en anderzijds krijgt het gezin van de "martelaar" een financiële vergoeding die uiteraard steeds welkom is in de behoeftige Gazastrook...". Verzoeker citeert vervolgens uit het artikel "La figure du "martyr" commémorant le ciment de l'unité nationale" uit L'impossible stratégie palestinienne du martyr, Victimization et attentat suicide, Laetitia Bucaille, Dans Critique internationale 2003/3 (n° 20) pages 117 à 134 te lezen op <https://www.cairn.info/revue-critique-internationale-2003-3-page-117.htm>. Verzoeker stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat wie de status van martelaar weigert sowieso vermoed wordt sympathie voor Israël te voeden en dus een verrader te zijn. Waar het CGVS het niet geloofwaardig acht dat verzoeker het risico neemt gelet op de achtergrond om Hamas te dwarsbomen antwoordt verzoeker dat het CGVS geen rekening houdt met de familiale context waarbij omwille van gelijkaardige handelingen van Hamas reeds een drama is voorgekomen en dat verzoeker een paniek ontwikkeld heeft tav van bombardementen en zich moeilijk kan beheersen. Hij stelt verder dat "De vrees met de Hamas in aanraking te komen is bij de verzoekende partij minder groot dan de vrees dat hun woning door de Israëli als doelwit zou worden genomen. Familieleden zij hierdoor al omgekomen, hun landbouwgronden hebben zij hierdoor verloren zonder vergoeding en zonder financieel de mogelijkheid hebben die terug in staat te zetten, hun woning hebben ze moeten ontvluchten. De redenering gaat niet verder dan het feit dat er met de Hamas nog een kans bestaat vrij te komen, maar dat met een bomb geen kans bestaat. De Hamas werkt s' nachts aan de tunnels zodat in de loop van de dag saboteren de enig mogelijkheid uitmaakt. Bijkomend kan er s'nachts geen vuur aangestoken worden zonder dat meteen de plek zichtbaar wordt, ook voor de Israëli. De verzoekende partij kon niet verder vluchten, daar zij elders geen plaats had om te schuilen. De verzoekende partij stelt dat zij degelijk wel in de negatieve belangstelling stond van de Hamas, reeds omdat zij tot een Fatah familie behoorde en verder omdat zij zich reeds had laten opmerken door haar weigering met de Hamas samen te werken".

Hij stelt vervolgens dat hij Gaza heeft verlaten om verschillende redenen: "Vooreerst haar problemen met de Hamas die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden: de Hamas heeft haar bedreigd, aangehouden en herhaaldelijk gefolterd; De verzoekende partij wenst de richting van de Hamas niet te volgen, wenst niet voor de Hamas te werken, op een of andere manier. daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag slachtoffer kan worden; in casu vreest zij zowel het slachtoffer te worden van de Hamas als van de algemene onveiligheid te wijten aan de militaire toestand en de socio-economische toestand in Gaza; Dat de verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat de verzoekende partij haar nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond. Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza, die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk geïmponeerd hebben en omwille van het feit dat Gaza haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden en omwille van het feit dat Gaza kortom onleefbaar is geworden."

Wat de levensomstandigheden in Gaza betreft citeert verzoeker een aantal persartikels van 2017 en 2018 die volgens hem aantonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is omdat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water bouw materiaal en medisch materiaal mist. Hij stelt vervolgens dat Hamas volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wil elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit. Aangezien de grensovergang in Rafah sinds januari 2019 enkel door Hamas bemand wordt zal hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Het CGVS stelt dat terugkeerders probleemloos een paspoort kunnen bekomen maar "blijft in gebreke te onderzoeken welk het onthaal is die de dragers van zulke paspoorten krijgen als ze de Hamasbemanning van de Rafah grenspost passeren". Het CGVS spreekt zich verder tegen waar zij enerzijds de streek van herkomst als een veilig gebied aanziet maar anderzijds als een regio waar wel degelijk sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker stelt dat de Gazastreek in geen geval als een veilige regio kan worden beschouwd maar ook dat de passage via de Sinai evenmin beveiligd is.

Wat de sanitaire crisis betreft vestigt verzoeker de aandacht op de mogelijke gevolgen van de Covid 19 crisis in Gaza, gevolgen die thans niet te bepalen zijn. Hij wijst er op dat de grenzen met Israël en Egypte grotendeels gesloten zijn als preventie tegen de verspreiding van het virus en dat het CGVS hiermee geen rekening houdt. De COVID-19 situatie in Egypte is bijzonder ernstig en de epidemie blijft toenemen. Hij verwijst naar en citeert daartoe de reisadviezen van het Belgische en Franse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat de incidenten met Israël, als represaille voor de vuurballons zich in de maand augustus 2020 hebben vermenigvuldigd en citeert het artikel *“Trois raids de l’armée à Gaza après douze tirs de roquettes pendant la nuit”*. Hij wijst er verder op dat « een tijdelijk akkoord OP 31.08.20 gesloten werd naar de heel labiele toestand van Gaza wijst » en dat *“dient te worden vastgesteld dat het staakt het vuren van 31.08.2020 op 15.09.20. reeds opnieuw geschonden werd, naar aanleiding van de uitbreiding tot BAHREIN van het akkoord van 15.08.20 dat tussen Israël en de VAE gesloten werd en dat redelijk kan worden verwacht dat Israël eveneens zal repliceren”*. Hij stelt tenslotte dat Gaza effectief onleefbaar is geworden en citeert het artikel *“The UN Was Right - Gaza Is Unlivable”*.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het CGVS de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *“Gaza Ten Years later”* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Hij wijst er voorts op *“Dat indien het gezin van verzoekende partij in een huis woont die eigendom is van de vader, dient te worden benadrukt dat de woning met 14 personen gedeeld wordt en waarbij elk gezin maar over een kamer en stortbad beschikt zodat de andere delen gemeenschappelijk zijn; Dat de vader enkel een gehalveerde pensioen trekt; Dat de moeder en de broer zwaar ziek zijn; dat de oudere broer die radioloog is enkel voor zijn eigen gezin kan zorgen; Dat het gezin niet eens in staat was centen te besteden aan de renovering van hun landbouwgrond; Dat het gezin haar eigen productie van de tuin eet; Dat de broer geen gespecialiseerde zorgen kan ontvangen in Gaza en zijn zicht wellicht zal verliezen bij gebrek aan fondsen; In dit verband dient te worden aangehaald dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren; Verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort geopend werden .Dat men bovendien uiteraard niet lang op voorhand kan weten, wanneer en voor hoelang een grens zal geopend worden noch voor hoelang; Dat naar de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die aan verzoekende partij in Egypte gedurende een onvoorzienbare “wachttijd” kan worden geboden is de beslissing van het CGVS totaal voorbijgegaan.”*

Onder verwijzing naar het artikel *“Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’”* van 13 juli 2017, het artikel *“Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza”* van 11 juli 2017, het artikel *“Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president”* van 18 juli 2017 en het artikel *“Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar”* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert uit diverse persartikels.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing cgvs;
2. Pro deo aanstelling;
3. Attest van psycholoog Jacques;
4. L'impossible strategie palestinienne du Martyr.

3. Nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 30 september 2020 waarin in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: « *COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* » van 5 oktober 2020.

3.2. Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer dd. 28 januari 2021 waarin zij stelt dat er een wijziging is in haar persoonlijke toestand. Ze legt ter staving hiervan twee medische documenten neer: een medisch attest in het kader van een 9ter regularisatieprocedure, gedateerd 7 januari 2021 en

opgesteld door een psychiater, en een attest van 19 januari 2021 dat stelt dat verzoeker op 17 januari 2021 werd behandeld op de spoeddienst. Vervolgens gaat verzoeker in op de veranderde situatie in Gaza en stelt dat Hamas van mening is dat Verenigde Arabische Emiraten de Palestijnen een mes in de rug hebben gestoken door een akkoord met Israël te sluiten. Door deze context van “verraad van de Palestijnen” wordt volgens verzoeker zijn problematiek in een bijzonder daglicht gesteld. Verzoeker haalt vervolgens dezelfde informatie als uit het verzoekschrift aan betreffende de werkloosheid in Gaza en de Covid-crisis. Hij voegt één recentere update van het Belgische reisadvies toe. Verzoeker gaat daarna in op de veiligheidssituatie in de Gazastrook en voegt de volgende artikels toe: “*Frappes israéliennes sur Gaza, nouveaux tirs de roquettes vers Israël*” van AFP van 16 september 2020, “*Deux roquettes tirées depuis Gaza sur Israël, l’armée frappe le Hamas*” van AFP van 26 december 2020, “*Israël a bombardé 300 cibles à Gaza et 50 en Syrie en 2020*” van AA van 31 december 2020 en “*Defence forces say Israeli’s air force hit two rocket ammunition manufacturing sites*” van AFP van 22 november 2020. Verzoeker citeert aangaande de veiligheidssituatie in de Gazastrook eveneens het arrest nr. 219.546 van 8 april 2019 van de Raad, en benadrukt dat in 2020 300 doelwitten in de Gazastrook werden gebombardeerd, hetgeen gezien de bevolkingsdichtheid en de beperkte oppervlakte van de Gazastrook tot paniek leidt onder de gehele bevolking. Vervolgens gaat verzoeker in op de gezondheidstoestand in de Gazastrook en de impact van de Covid19-pandemie, en citeert hieromtrent artikels van de Verenigde Naties van 18 november 2020 en van BBC van 22 november 2020, alsook de COI Focus “*Libanon-Palestinian territories: UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020. Verzoeker stelt dat UNRWA zijn opdracht niet meer kan vervullen en dat dit een impact heeft de gehele economie van de Gazastrook, en citeert in verband hiermee een twee artikels van Swissinfo van 20 en 21 november 2020, een artikel van Middle East Monitor van 15 december 2020 en een persbericht van de Verenigde Naties van 10 december 2020.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting dezelfde aanvullende nota neer en voegt behalve de hogervermelde medische attesten volgende nieuwe elementen toe: (2&3): Foto’s van de wijk voor en na de bombardementen; (4&5): *idem*; (6-7-8): Foto’s van de tunnel.

4. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk

aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Ontvankelijkheid van de middelen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de problemen van verzoeker met S. en Z. van 2008 tot 2011 niet meer actueel zijn; (ii) de activiteiten van verzoeker als vrijwilliger en zijn deelname aan een protest aangaande de elektriciteitstekorten geen politieke bijklank hadden en geen rol speelden in het vertrek van verzoeker uit Gaza; (iii) het verzoek om internationale bescherming van zijn broer I. geweigerd werd omdat er geen geloof werd gehecht aan de door I. aangehaalde problemen met Al Qassam, die verzoeker eveneens aanhaalt; (iv) er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker de tunnel van Hamas in brand heeft proberen steken daar (a) het gezien de door verzoeker verklaarde problematische voorgeschiedenis van verzoekers familie met Hamas, het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico nam om brand te stichten aan de tunnel, te meer daar verzoeker zich bewust was van het risico en deze actie op klaarlichte dag ondernam, (b) het niet aannemelijk is dat verzoeker na de gewelddadige inval in zijn huis toch terugkeerde naar de woning; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker Al Qassam probeerde te belemmeren bij de renovatie van de tunnel aangezien (a) zijn familie reeds een hele voorgeschiedenis kent met Al Qassam, (b) verzoeker opnieuw de onlogische beslissing nam om terug te keren naar zijn woning nadat hij bedreigd werd; (c) het wel heel toevallig is dat verzoeker er opnieuw in slaagde te ontsnappen, (d) het niet geloofwaardig is dat verzoeker besloot onder te duiken bij een vriend die op ongeveer vier à vijf minuten van het huis van verzoeker woonde en geen problemen meer kende, hoewel hij zich naar buiten moest begeven om zijn reis te regelen, (e) de familie van verzoeker na zijn vlucht geen problemen kende; (vi) de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze appreciatie; (vii) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige en concrete veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten; (viii) de commissaris-generaal na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (ix) de commissaris-generaal van oordeel is op basis van de informatie van het administratieve dossier dat het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

(cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Waar verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn aanvoert, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze zich rechtstreeks beroepen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. X). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zoals UNRWA, van de vluchtelingenstatus dienen uitgesloten te worden. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dat zijn familie oorspronkelijk uit de Gazastrook afkomstig is en dat hij niet bij UNRWA geregistreerd is en dat hij een burger is uit Gaza (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4). In het verzoekschrift wordt dit ook niet betwist. Ook waar het verzoekschrift poneert dat de bestreden beslissing op niet pertinente wijze stelt dat verzoeker nooit beroep deed op UNRWA, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee tracht aan te klagen dat het CGVS hierdoor probeert te laten verstaan dat verzoeker en zijn familie geen nood had aan hulp, maar niet betwist dat verzoeker geen aanspraak kon maken op de hulp van UNRWA en dit laatste ook uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift. Verzoeker was nooit geregistreerd bij UNRWA en de bestreden beslissing onderzoekt de nood aan bescherming van verzoeker derhalve terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.3. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

5.4. Verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoeker is afkomstig uit Assan Al Kabira en komt uit een familie die gekend staat als Fatah-sympathisanten. Zijn vader heeft sinds 2008 een slechte relatie met S. Q., omdat de vader van verzoeker Hamas niet toeliet om activiteiten te organiseren in de school in Ghoza waar hij directeur van was. Twee leden van Al Qassam, S. en Z., beschuldigen verzoeker daarop van foto's en filmpjes te maken aan de school en meisjes te versieren. Ze dreigen verzoeker te beschieten. In 2010 rijden ze verzoeker op zijn fiets aan, waarna deze drie dagen in coma ligt.

In 2011 komen de vrouw en de dochter van de neef van verzoeker om door een fout gevallen raket van Hamas. Tijdens de uitvaart, de dag nadien, worden verzoeker en vier andere personen aangehouden omdat zij hadden besproken dat het bombardement de schuld was van Hamas en niet van Israël. Verzoeker werd drie dagen vastgehouden bij de interne veiligheidsdienst en werd ondervraagd door S. Q. Hij wordt vrijgelaten in ruil voor zijn laptop.

Op 8 juli 2014 worden de olijfgaarden naast de woning van verzoeker door Israël gebombardeerd. De dag nadien komen drie leden van Al Qassam naar de omgeving van de woning van verzoeker om van daaruit een raket naar Israël af te vuren. Vrezend voor een tegenbombardement van Israël probeert verzoeker samen met zijn broer I. en de rest van de familie de leden van Al Qassam tegen te houden, waarna zij door hen worden bedreigd. Door het oorlogsgeweld zijn er hevige beschadigingen in Assan Al Kabira. Verzoeker verblijft hierdoor met zijn familie 45 à 50 dagen in Khan Younis en keert na de oorlog terug naar zijn woning. Begin september 2014 is er een gewelddadige inval in het huis van verzoeker, en worden hij en I. mishandeld. Al Qassam probeert I. mee te nemen, die echter kan ontsnappen. Na onderhandeling met Hamas en garanties over zijn veiligheid keert I. terug naar de woning. I. wordt echter gearresteerd door Al Qassam en twee weken vastgehouden. In 2016 poogt Al Qassam de familie te overhalen om de tunnel aan de woning te renoveren, doch zij weigeren. Na bedreigingen van Al Qassam verlaat I. de Gazastrook.

In november 2017 merkt verzoeker dat Al Qassam de tunnel aan het renoveren is. Hij steekt hierop de buitenkeuken aan de tunnel en de takken die de ingang van de tunnel bedekken in brand. Door middel van camerabeelden komt Al Qassam dit na enkele dagen te weten en vallen ze het huis van verzoeker aan. Ze gebruiken hierbij vuurwapens en geluidsbommen. Verzoeker geraakt gewond aan zijn hand en schouders en wordt hiervoor geopereerd. In mei 2018 merkt verzoeker dat Al Qassam materiaal transporteert om aan de tunnel te werken. Verzoeker blokkeert de toegang tot de tunnel en wordt door Al Qassam aangevallen. Hij wordt gered door zijn ouders en oom. Enkele uren later komen leden van Al Qassam verzoeker halen, die er echter in slaagt te ontsnappen via het dak. Verzoeker verblijft daarna twee à drie weken bij een vriend en poogt een eerste keer Gaza te verlaten op 26 mei 2018. Op 14 juni 2018 verlaat hij Gaza via de grensovergang te Rafah.

5.5. Verzoeker legt volgende documenten neer ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming: zijn paspoort (origineel), zijn geboorteakte (origineel), documenten betreffende zijn studies (originelen), attesten en foto's van de schade aan het huis tijdens de oorlog in 2014 (kopie), medische documenten en foto's van zijn verwondingen in 2017 (kopie), een attest van financiële tenlasteneming van zijn familie (kopie), een attest betreffende zijn problemen met Hamas (kopie), psychologische attesten (originelen) en een USB stick. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota nog foto's neer van zijn wijk voor en na de bombardementen en foto's van de tunnel.

Hoewel verzoeker een zekere inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, stelt de Raad vast dat de neergelegde documenten *an sich* geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aantonen. Het paspoort, de geboorteakte, de studiedocumenten, en de tenlasteneming betreffen de identiteit, herkomst, het opleidingsniveau en de familiale situatie van verzoeker, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Het schade-atteest en de foto's van het huis kunnen hoogstens staven dat het huis en de landbouwgronden van verzoeker en zijn familie beschadigd werd tijdens de oorlog in 2014, hetgeen evenmin ter discussie staat. De medische documenten en het attest betreffende de problemen van verzoeker zijn kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Zij hebben derhalve relatieve bewijskracht. Het medisch document uit Gaza is daarenboven niet leesbaar. De foto's van verzoeker in een ziekenhuisbed en de foto's van een operatie staven niet dat verzoeker verwond geraakte in de door hem aangehaalde omstandigheden. De medische documenten uit België kunnen hoogstens staven dat verzoeker verwondingen aan zijn hand heeft, die in overeenstemming zijn met verwondingen door een vuurwapen, en verwondingen aan zijn voeten, die in overeenstemming zijn met een verplettering door een voertuig. Desalniettemin kunnen deze documenten niet staven dat de verwondingen werkelijk veroorzaakt

werden door een kogelinslag of een aanrijding, noch dat deze gebeurtenissen plaatsvonden in de door verzoeker aangehaalde context. Voor wat betreft het attest aangaande de redenen van verzoekers vlucht uit Gaza, betreft dit een gesolliciteerd document dat opgesteld werd door een wijkverantwoordelijke van de familie (notities PO, p. 11), dat geenszins als onafhankelijke bevestiging van verzoekers problemen kan worden beschouwd. In zoverre uit de psychologische attesten kan blijken dat verzoeker hulp heeft gezocht voor psychologische problemen, kan hieruit geenszins een oorzakelijk verband met zijn beweerde problemen worden afgeleid, noch dat deze problemen een invloed zouden gehad hebben op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het attest van de psycholoog Paul Jacques vermeldt dat verzoeker getekend is door de levensomstandigheden in Gaza en zijn reisweg naar Europa, alsook een verwonding door een scherfinslag. Er wordt geen enkele vermelding gemaakt van problemen die verzoeker zou hebben gekend met Hamas. Verzoeker maakte bij de bevraging naar eventuele bijzondere procedurele noden bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin gewag van psychologische problemen die zijn deelname aan de procedure zouden belemmeren, noch vermeldde hij tijdens het persoonlijk onderhoud enige moeilijkheid bij het beantwoorden van de vragen. Integendeel vermeldde hij dat hij zijn psychologische behandeling had afgebroken omdat hij dankzij zijn advocaat zijn moeilijkheden had kunnen vergeten (NPO, p. 11). Het psychiatrisch attest dat van na het persoonlijk onderhoud dateert, en met name op 7 januari 2021 werd opgesteld, vermeldt dan weer een *“état anxio-dépressif majeur chronique”* en een chronische posttraumatisch stressstoornis (PTSS), en een behandeling op basis van medicatie. De vermeldingen op het attest dat deze psychische klachten hun oorsprong zouden vinden in mishandelingen en bedreigingen door Hamas zijn klaarblijkelijk louter gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. Zij kunnen dus geenszins een onafhankelijke bevestiging van verzoekers problemen vormen. Gezien het feit dat verzoeker tijdens het gehoor stelde geen psychologische begeleiding meer nodig te hebben, besluit de Raad dat zijn huidige psychische klachten geen invloed hebben gehad op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De door verzoeker neergelegde documenten volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, geloofwaardig, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.6. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees dient te koesteren ten aanzien van Hamas of Al Qassam.

5.7. Aangaande de problemen met S. en Z., met name de incidenten in verband met de school in Ghoza en de drie dagen durende aanhouding van verzoeker na het overlijden van de vrouw en dochter van zijn neef, merkt de Raad op dat verzoeker na zijn vrijlating in 2011 niet meer in aanraking kwam met S. en Z, wiens hoofddoel was dat verzoeker en zijn vader Ghoza zouden verlaten (notities PO, p. 13-14), hetgeen geschiedde. De incidenten met S. en Z. verzoeker hebben verzoeker evenmin aangezet tot het verlaten van de Gazastrook, en waren dus niet voldoende ernstig om voor verzoeker een vluchtaanleiding te vormen. Daarenboven koestert de vader van verzoeker klaarblijkelijk evenmin een vrees voor S. en Z., daar hij tot op heden nog in de ouderlijke woning in Assan Al Kabira verblijft (notities PO, p. 5) en geen problemen meer heeft gekend (notities PO, p. 16). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met de achtergrond van de feiten, en met name dat de vader van verzoeker als schooldirecteur ambtenaar van de Palestijnse overheid en Fatah-gekleurd was, en een sterke politieke positie innam door Hamas geen toegang tot de school te verlenen, kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat verzoeker noch zijn broer I. enig probleem hebben aangehaald die hun vader zou gekend hebben omwille van zijn door hen verklaarde affiliatie met Fatah, dat hij en de rest van de familie tot op heden zonder ernstige problemen in zijn gewoonlijke woonplaats in Gaza verblijven (notities PO, p. 16), en dat de door verzoeker en zijn broer I. aangehaalde problemen met Hamas en Al Qassam niet aannemelijk zijn bevonden. Het loutere feit dat verzoekers vader en bij uitbreiding het gehele gezin een affiliatie zou hebben met Fatah kan de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen geenszins herstellen. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat de politieke kleur van de vader van verzoeker tot een vrees voor vervolging in zijne hoofde of die van zijn familieleden, inclusief verzoeker, dient te leiden. Waar verzoeker ook nog aanvoert dat incidenten nooit definitief worden afgesloten door Hamas en dat hij een profiel van opposant heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet, geloofwaardig probleem met Hamas of Al Qassam kende tussen zijn vrijlating in 2011 en zijn vertrek uit Gaza in 2018, waardoor er

geen concrete elementen zijn die erop wijzen dat hij zich in het vizier bevindt van deze organisaties. Het feit dat verzoeker in 2001 weigerde zijn familieleden als martelaars te laten bestempelen en dat het martelaarschap voor Hamas politiek gevoelig ligt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Aangezien verzoeker sinds 2011 geen geloofwaardige problemen meer kende met Hamas, zijn er geen elementen die doen vermoeden dat hij door hen als een verrader wordt beschouwd vanwege het weigeren van het martelaarschap voor zijn overleden familieleden.

5.8. Betreffende de activiteiten van verzoeker als jeugdactivist stelt de Raad het volgende vast. In het kader van de activiteiten van verschillende organisaties waaronder Acted, Islamitische Halve Maan, en het Rode Kruis, alsook de gemeente van Assan Al Kabira, was verzoeker betrokken bij sociale activiteiten zoals het planten van bomen, het opkuisen van het strand en initiatieven voor zieke kinderen. Dit betroffen initiatieven van eerder sociale aard die geen politieke inslag hebben, hetgeen verzoeker zelf bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 7). Gevraagd naar eventuele problemen die hij zou hebben gekend door zijn sociale activiteiten haalt verzoeker enkel aan dat hij in 2017 een visum verkreeg om in Tunesië een opleiding te volgen, maar dat hij hierover ondervraagd werd door interne veiligheid en een reisverbod opgelegd kreeg (notities PO, p. 4), daar Hamas het visum verdacht vond omdat dit moeilijk te verkrijgen is voor een Palestijn (notities PO, p. 4, p. 7-8). Daargelaten dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij werkelijk een reisverbod kreeg, en dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker een reisverbod opgelegd krijgt omdat het verdacht was dat hij een visum kon verkrijgen, zeker nadat hem wel werd toegelaten om kort hiervoor nog, in maart 2017 naar Egypte te reizen, kan de oplegging van een reisverbod niet beschouwd worden als een daad van vervolging. Verder nam verzoeker in januari 2017 éénmalig deel aan een mars die de slechte elektriciteitsvoorzieningen aan de kaak stelde en dus tegen het beleid van Hamas gericht was (notities p. 7-8). Uit deze eenmalige deelname aan een betoging kan geen gegronde vrees tot vervolging worden afgeleid en verzoeker haalt ook geen problemen aan die hij erdoor zou hebben gekend.

5.9. Aangaande de problemen van verzoekers broer, I., en waarvan verzoeker verklaart erbij betrokken te zijn geweest, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 249 009 waarin geoordeeld werd dat de problemen van I. met Hamas en Al Qassam niet aannemelijk zijn:

“6.5. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met Al Qassam.

6.6. De Raad stelt vast dat de gebeurtenissen van 2012, toen verzoeker ervan beschuldigd werd informatie over een tunnel van Hamas te hebben doorgegeven aan Israël en hiervoor tweemaal werd aangehouden, en van 2013, toen verzoeker door twee mannen, waaronder een Al Qassam lid, geslagen werd, in de bestreden beslissing niet expliciet in twijfel worden getrokken. Wel wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die er betrekking op hebben, met name de documenten aangaande het bombardement in 2012, de oproepingsbrief van 2012 en de medische documenten van 2013 het volgende gesteld: “De documenten betreffende het bombardement in 2012 waarbij uw verwanten omkwamen worden niet betwist, maar hieruit worden geenszins de door u beweerde persoonlijke problemen afgeleid. Het medisch document betreffende de aanval in 2013 door de gemaskerde mannen op de moto dat u neerlegt, werpt evenmin een ander licht op de door u beweerde problemen. Dit document dient immers niet ter staving van de omstandigheden die u aan deze medische problemen koppelt. De waarschuwingsdocument van de politie en de oproepingsbrief van Hamas dienen enkel ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo is.” Uit deze argumenten blijkt dat verwerende partij in feite geen geloof hecht aan de oproeping van verzoeker bij de politie in 2012 en de aanval in 2013.

De Raad stelt vast dat hoe dan ook verzoeker na de ondervragingen in 2012 en de aanval in 2013 Gaza niet verliet en op zijn gewoonlijke verblijfplaats bleef wonen. De ouders van verzoeker en zijn oudere broer H. en twee jongere broers M. en A. verbleven op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog steeds in het ouderlijk huis (notities PO, p. 4-5) en hebben geen verdere problemen gekend. Op basis van deze elementen concludeert de Raad dat zelfs als de gebeurtenissen van 2012 en 2013 als aangetoond zouden kunnen worden beschouwd, quod non, er in hoofde van verzoeker niet tot een gegronde vrees voor vervolging kan worden besloten omwille van de voorgehouden feiten in 2012 en 2013 aangezien hij daarna nog jarenlang in Gaza verbleef, en zijn familie en echtgenote daar nog steeds verblijven, en dit zonder ernstige problemen te kennen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet op deze motieven ingaat en deze ook in wezen niet betwist.

6.7. Met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de beweerde vervolgingsfeiten in 2014 en 2016, stelt de Raad vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert in het

verzoekschrift. De bestreden beslissing stelt betreffende de gebeurtenissen in 2014 op goede gronden: "De door u geschetste gang van zaken over wat er zich in het verleden heeft afgespeeld doet vraagtekens rijzen. In het licht van wat er zich eerder had afgespeeld, vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat u in het begin van de oorlog van 2014 openlijk kritiek uitte op de bezigheden van Al Qassem. In 2012 was u immers reeds tweemaal door Al Qassem opgesloten geweest op basis van het feit dat u door hen beschuldigd werd van verraad en collaboratie (CGVS p.9) en bovendien vond er in 2013 een aanval op u plaats door twee motorrijders die u tevens aan Al Qassem linkt, en u hierna zelfs naar het ziekenhuis moest voor behandeling (CGVS 9). In het licht hiervan en gezien de algemeen gekende reputatie van Al Qassem kan er verwacht worden dat u voorzichtiger zou omspringen met het uiten van uw mening en dat u zich op de achtergrond zou houden. De vaststelling dat u evenwel het tegenovergestelde doet door openlijk in te gaan tegen handelingen van Al Qassem, nadat u tevens reeds een waarschuwing had gehad u niet de bemoeien met hun zaken, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen en dat behoeft weinig betoog. Bovendien vindt het CGVS het door u geschetste vervolg van wat er zich nadien heeft afgespeeld weinig aannemelijk. Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat u in september 2014 in staat was te vluchten toen Al Qassem leden naar uw ouderlijke woning kwamen. Wanneer u over deze gebeurtenis spreekt, heeft u het over 'gemaskerde mannen, schoten en knallen van bommen' (CGVS p.10). Hieruit blijkt dat Al Qassem met groot vertoon kwam aanzetten en dat het voor hen menens was u te pakken te krijgen. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat uw verklaringen dat u dankzij de waarschuwing van uw echtgenote zonder meer de benen kon nemen, niet geloofwaardig overkomen in de door u geschetste context. Moest Al Qassem er effectief op uit zijn u op te pakken kan er toch van uitgegaan worden dat ze deze actie zou hebben voorbereid en u geen kans zouden hebben gelaten te ontsnappen, een handelswijze die totaal niet blijkt uit uw verklaringen. Dat u vervolgens, na drie dagen onderduiken, terug naar huis keert (CGVS p.10) doet wederom de wenkbrauwen fronsen. U heeft het evenwel over het feit dat er een bemiddeling had plaatsgevonden (CGVS p.10), maar dit is louter een blote bewering. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u weinig afweet over de kern van deze bemiddeling. U verwijst louter naar het feit dat het over een contact ging van uw vader en oom met een tussenpersoon bij Hamas (CGVS p.12). Er kan verwacht worden, gezien wat er zich had voorgedaan en gezien het feit dat u beschuldigd werd van een dermate ernstig feit, dat u op de hoogte zou zijn van de details van deze bemiddeling en dat u pas zou terugkeren naar huis indien u de garantie had dat Hamas u met rust zou laten. Dat u zich dan, na drie dagen, louter baseert op een bemiddeling waarover u niets kan vertellen, doet dan ook vraagtekens rijzen. Bovendien heeft u het tijdens uw verklaringen ook over de reputatie van Hamas "Dat is altijd, ze beloven iets, maar komen belofte niet na. ... Dat is hun manier van werken, iets beloven maar niet nakomen." (CGVS p.10, 12). De vaststelling dat u dan ook met deze reputatie in het achterhoofd na drie dagen onderduiken, terwijl er een dermate ernstige beschuldiging tegen u werd geuit, terugkeerde naar uw ouderlijke verblijfplaats, ondermijnt uw geloofwaardigheid en dat hoeft niet te verwonderen. In het verlengde hiervan worden ook vraagtekens geplaatst over uw verklaringen dat u vervolgens twee weken werd vastgehouden. Op basis van voorgaande dient er bovendien opgemerkt te worden dat u aangeeft dat iemand die beschuldigd wordt van collaboratie, onmiddellijk geliquideerd zal worden.

U zegt "Direct liquideren. Ze vermoorden, gewoon direct vermoorden. Beschuldigd van collaboratie; of gedood worden tijdens de strijd, of door bombardementen, maar hij wordt geliquideerd." (CGVS p.12). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de door u geschetste gang van zaken niet strookt met het beeld dat u schetst aangaande de gevolgen die gekoppeld zijn aan de beschuldiging van collaboratie waarvan u meerdere keren beschuldigd werd. Het hoeft niet te verwonderen dat de door u geschetste gang van zaken uw geloofwaardigheid ondermijnt. De vaststelling dat u na deze door u beweerde problemen nog dermate lang en op uw gewoonlijke verblijfplaats in de Gazastrook verbleef (CGVS p.3, 10-11), zet voorgaande appreciatie van het CGVS verder kracht bij. Indien u effectief een doorn in het oog was van Hamas en indien uw leven effectief in gevaar was, kan er verwacht worden dat u uzelf eerder in veiligheid zou brengen. U hiermee geconfronteerd, verwijst u naar de beloftebrief die u had ondertekend bij uw vrijlating in 2014 en dat u niets te kort had, u had uw familie en u had werk (CGVS p.13), wat weinig overtuigend te noemen is." Aangaande de gebeurtenissen in 2016 vermeldt de bestreden beslissing: "Wat vervolgens de hoofdreden betreft van uw vertrek in juni 2016 uit de Gazastrook, dienen tevens verschillende opmerkingen gemaakt te worden. In de eerste plaats vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u wederom ingaat tegen Hamas en dat u, hoewel het ging over een contact tussen Hamas en uw vader, besloot de communicatie volledig op uzelf te nemen (CGVS p.10-11). In het licht van wat er zich, aldus uw verklaringen, in het verleden had afgespeeld (CGVS p.9-10), kan er verwacht worden dat u zich onzichtbaar zou opstellen en dat u zich koest zou houden, te meer daar u aldus uw verklaringen een beloftebrief had ondertekend en u aangeeft "Na alles wat ik gezien heb van mishandeling en foltering, heb ik les geleerd en probeerde ik hen te vermijden, nooit in de plaats waar ze zijn, nooit in contact." (CGVS p.10). De vaststelling dat u dan ook de communicatie naar u toe trok en duidelijk liet verstaan aan Hamas dat u weigerde toestemming te geven voor de restauratie

van de tunnel, is dan ook niet geloofwaardig te noemen. Bovendien is het door u geschetste verloop van wat er zich in dit kader voordeed, tevens niet aannemelijk te noemen. U geeft aan dat er in de periode februari, maart, april een roddel werd verspreid dat u een collaborateur was, u geeft aan dat u in het oog gehouden werd en achtervolgd werd (CGVS p.11, 12). In dit licht en in het licht van uw verklaringen over hoe Hamas omgaat met collaborateurs (CGVS p.12), is het niet aannemelijk dat u steeds in uw ouderlijke huis bleef wonen en dat u ongeschonden bleef. Er kan verwacht worden, indien u daadwerkelijk als een collaborateur aanzien werd, dat u eerder uw veiligheid elders zou opzoeken. Te meer daar u, aldus uw verklaringen, in het verleden hierdoor met Hamas in problemen kwam. Aangaande het schietincident dat zich voordeed en waaraan u kon ontsnappen (CGVS p.11), dient tevens opgemerkt te worden dat dit zeer ongeloofwaardig overkomt. Indien Hamas het effectief op u gemunt had en u effectief door hen gepercipieerd werd als een collaborateur, waarvan u aldus uw verklaringen al meermaals beschuldigd werd, kan er verwacht worden dat ze meer effectieve manieren zouden ondernomen hebben u te treffen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u na uw ontsnapping van het schietincident naar huis terugkeert (CGVS p.11-12), een plaats waar u zonder moeite gevonden zou worden. U hiermee geconfronteerd geeft u aan dat u er niet aan gedacht had, dat u gewoon weg moest (CGVS p.12). Dat overtuigt niet. Er kan verwacht worden dat u niet zonder meer, na alles wat u beweert te hebben meegemaakt, naar uw gewoonlijke verblijfplaats zou lopen. Dat u vervolgens in vrouwenkleren uw ouderlijke huis verliet (CGVS p.11), is bovendien een bijzonder stereotiep verhaal, waardoor het CGVS aan uw verklaringen bijzonder weinig geloof hecht. Ook de vaststelling dat er louter een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden in de dagen voor uw vertrek uit de Gazastrook en er louter telefonisch contact was met uw familie (CGVS p.13) is niet aannemelijk in de door u geschetste context van uw problemen en de reputatie die u had (CGVS p.12). Er kan verwacht worden dat Hamas, indien ze het effectief op u gemunt hadden, doelgerichte acties zouden ondernomen hebben om druk op u uit te oefenen. Al de voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw geloofwaardigheid." Waar verzoeker stelt dat de motivatie van het CGVS berust op "eenzijdige, subjectieve en niet-verifieerbare vaststellingen", merkt de Raad op dat hij geen concrete elementen aanreikt op basis van dewelke dit zou kunnen worden vastgesteld. Verzoeker doet ook geen concrete poging om de vaststellingen van het CGVS te weerleggen. Verzoeker vermeldt ook nog dat het CGVS uitdrukkingen gebruikt als "merkwaardige vaststelling", "eenvoudig cliché", "verder vermoeden" en "stereotiep verhaal", doch stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing één element van verzoekers verhaal als stereotiep wordt bestempeld, met name dat verzoeker in 2016 zijn huis ontvluchtte door zich als vrouw te kleden, en dat de rest van de argumentatie omtrent de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtredenen grotendeels gebaseerd is op belangrijke hiaten in de logica van verzoekers verklaringen.

Dat de motivering enkel en alleen bestaat uit eenzijdige, subjectieve en niet-verifieerbare vaststellingen van verwerende partij kan niet worden bijgetreden. Dit kan geenszins worden afgeleid louter uit het gebruik van termen zoals "merkwaardige vaststelling", "eenvoudig cliché", "verder vermoeden", "stereotiep verhaal", zoals verzoeker beweert.

Uit de eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze uitdrukkingen bepaalde vaststellingen slechts kracht bij zetten zodat zij niet los van de inhoudelijke motivering waarop zij betrekking hebben, kunnen gezien worden. Hieruit blijkt geenszins een eenzijdige, subjectieve of niet-verifieerbare stellingname, nu deze motieven gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker en de landeninformatie die door verzoeker wel degelijk kunnen geverifieerd worden in het administratief dossier.

De Raad kan verwerende partij dan ook bijtreden wanneer deze stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich keer na keer openlijk en expliciet verzette tegen Hamas, en dit terwijl hij zich bewust was van hun reputatie en modus operandi, en bovendien in 2012 en 2013 al hardhandig door hen was aangepakt. Daarenboven is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker zowel in 2014 als in 2016, ondanks openlijke bedreigingen van Hamas, het risico nam om in zijn eigen woning te verblijven en er zelfs zou zijn teruggekeerd nadat hij in 2016 op straat was beschoten. Ook de andere argumenten die worden aangehaald in de bestreden beslissing zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ vermeldde dat zijn schoonbroer S. samen met hem werd opgepakt in 2014 en eveneens twee weken werd vastgehouden en mishandeld (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), doch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde verzoeker helemaal niet aan dat hij met een familielid samen was aangehouden en mishandeld, en sprak hij steeds in de eerste persoon enkelvoud tijdens het bespreken van de aanhouding, foltering en vrijlating, zonder enige verwijzing naar S. (notities PO, p. 10). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de beschieting in mei 2016 het concrete incident

was dat de aanleiding voor zijn vlucht uit Gaza vormde (notities PO, p. 11), maar vermeldde hij dit incident tijdens zijn interview bij de DVZ, toen hij een overzicht gaf van alle feiten die tot zijn vlucht hadden geleid, helemaal niet (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook vermeldde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS eerst dat de bedreigingen van Al Qassam omwille van zijn verzet tegen de werken aan de tunnel begonnen in april 2016, omdat ze toen beseften dat verzoeker nooit akkoord ging gaan met hun wensen (notities PO, p. 12). Nadien veranderde hij zijn verklaringen en stelde hij dat de bedreigingen eind februari 2016 begonnen (notities PO, p. 13). Deze elementen wijzen eveneens op het feit dat verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen die zouden aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, niet aannemelijk zijn.

Verzoeker voert nog aan dat het CGVS er geen rekening mee heeft gehouden dat bepaalde zaken wel mogelijk zijn in de Palestijnse context, maar vermeldt niet concreet welke zaken dit zijn, noch staat hij dat één van de onwaarschijnlijkheden die wordt aangehaald in de beslissing in de Palestijnse context wel mogelijk is.

Waar verzoeker nog beargumenteert dat het CGVS een cirkelredenering maakt door enerzijds geen geloof te hechten aan de persoonlijke aanvallen die verzoeker verklaart te hebben meegemaakt en anderzijds te stellen dat verzoeker geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen aantoon, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn vertrek uit Gaza ingegeven was door geloofwaardige, actuele en ernstige problemen en dat er hierdoor besloten kan worden dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten is verzoekers betoog dat het CGVS een restrictieve interpretatie van het Vluchtelingenverdrag toepast door een individualisatie van de vrees te vereisen en dit een obstakel vormt voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig. Bovendien volstaat de loutere verwijzing naar algemene rechtsleer en de stelling dat verwerende partij een restrictieve interpretatie toepast niet om aan te tonen dat het Vluchtelingenverdrag in het geval van verzoeker niet correct werd toegepast.

6.8. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen de beoordeling door de Raad niet ombuigen. Verzoeker legt volgende documenten neer ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming: de eerste pagina van zijn paspoort (kopie), zijn originele identiteitskaart (origineel), de identiteitskaarten van zijn ouders en zijn echtgenote (kopieën), zijn geboorteakte (origineel), de geboorteakten van zijn echtgenote en kinderen (kopieën), zijn huwelijksakte (origineel), documenten in het kader van zijn opleiding verpleegkunde (originelen), attesten met betrekking tot zijn werkervaring (originelen), de eigendomsakte van de onroerende goederen van zijn familie en foto's en attesten betreffende de schade die deze gekend hebben tijdens de oorlog in Gaza (originelen), documenten betreffende het bombardement in 2012 waarbij zijn verwanten omkwamen (kopie), een medisch document naar aanleiding van de aanval in 2013 door de gemaskerde mannen op de moto (origineel), de beloftebrief aan de politie van 2014 (origineel), een oproepingsbrief van Hamas van 2012 (origineel) en medische documenten uit België (kopieën).

Hoewel verzoeker een zekere inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, stelt de Raad vast dat de neergelegde documenten verzoekers vluchtrelaas niet kunnen staven. De eerste pagina van het paspoort, de identiteitskaarten, de geboorteakten, de huwelijksakte, de werkdocumenten, de studiedocumenten, betreffen de identiteit, herkomst, de tewerkstellingen, het opleidingsniveau en de familiale situatie van verzoeker, elementen die niet in twijfel worden getrokken. De eigendomsakte, de attesten in verband met de schade en de foto's van de beschadigingen kunnen hoogstens staven dat het huis en de landbouwgronden van verzoeker en zijn familie beschadigd werd tijdens de oorlog in 2014, hetgeen evenmin ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende het overlijden van de familieleden van verzoeker tijdens het bombardement in 2012. Het medisch document betreffende de verwondingen van verzoeker in 2013 kan hoogstens aantonen dat verzoeker gewond geraakte, hetgeen niet betwist wordt.

De medische attesten opgemaakt in België vermelden dat verzoeker aan incontinentie en slapeloosheid lijdt en het doktersattest van 16 maart 2020 vermeldt als voorgeschiedenis van deze klachten dat verzoeker het slachtoffer was van martelingen in 2014-2016. Er wordt echter niet vermeld welke onderzoeken of vaststellingen erop zouden duiden dat de symptomen het gevolg zijn van martelingen. Deze opmerking blijkt dan ook eerder gebaseerd te zijn op de verklaringen van verzoeker dan op onafhankelijke vaststellingen. De opmerkingen die verzoeker op 31 augustus 2020 maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen geen elementen die in de beslissing in twijfel worden getrokken.

Waar verzoeker aanvoert dat de oproepingsbrief van Hamas en het waarschuwingsdocument van de politie zonder veel uitleg ter zijde wordt geschoven, waar nochtans wordt aangetoond dat verzoeker persoonlijk geïnterviewd wordt, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoon dat dit uit dit document zou

blijken en werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker de beweerde problemen met Al Qassam niet aannemelijk maakt. In dit verband wijst de Raad er ook op dat verzoeker zelf verklaart, gevraagd waarom hij na zijn arrestaties in 2012 en 2014 de Gazastrook niet eerder verliet, dat hij "dat is mijn vrijlating belofte geschreven, niet aan hen te komen, ik had mijn familie en mijn werk ook, niets te kort; ook zelf periode, werkloos uitkering gekregen, niet gedacht om Gaza te verlaten" (notities PO, p. 13). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf van oordeel was dat de beweerde arrestaties in die periode hem er niet toe dwongen om Gaza te verlaten. Waar de commissaris-generaal stelt dat deze documenten slechts kunnen dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal ten onrechte tot deze conclusie is gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort neerlegt en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop en wanneer hij zijn originele paspoort verloren heeft. Zo verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS dat hij zijn origineel paspoort verloor in de rivier tussen Turkije en Griekenland (notities PO, p. 7), terwijl hij in de vragenlijst DVZ laat noteren dat hij zijn paspoort verloren heeft in Griekenland (vragenlijst DVZ, punt 24). Hiermee geconfronteerd verklaart verzoeker dat hij bij de DVZ wel degelijk verklaarde dat hij zijn paspoort verloor in de rivier van Turkije naar Griekenland (notities PO, p. 7). Wat er ook van zij van zijn verklaringen bij de DVZ, geeft verzoeker geen afdoende verklaring voor het feit dat hij enkel de eerste pagina van zijn paspoort kopieerde, aangezien hij daarnaar gevraagd enkel stelt "Ik heb nooit gedacht, niet nodig, daarom nooit foto genomen" (notities PO, p. 8). Verzoeker verklaart daarenboven dat zijn paspoort verloren ging toen zijn handtas in het water viel en dat al zijn documenten erin zaten (notities PO, p. 7). De Raad stelt echter vast dat alle door de verzoeker neergelegde documenten, behalve de identiteitsdocumenten en geboortektes van zijn familieleden, originelen betreffen. Het komt de Raad daardoor niet aannemelijk over dat er werkelijk een hele tas met documenten in het water is gevallen, aangezien dit verzoeker zou beletten om een geheel aan originele documenten neer te leggen. De Raad wijst er dan ook op dat het gegeven dat verzoeker verklaart zijn paspoort verloren te hebben maar toch een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort maar niet van de overige pagina's van zijn paspoort kan voorleggen minstens doet vermoeden dat verzoeker niet wilde dat de asielinstanties de resterende pagina's zouden kunnen zien. Zoals hoger vastgesteld geeft verzoeker hiervoor geen bevredigende verklaring, zodat de Raad niet anders kan dan vaststellen dat verzoeker op dit punt niet voldoet aan de samenwerkingsplicht die krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet op hem rust. Volgens dit artikel dient de verzoeker om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek neer te leggen en is het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan (artikel 48/6 § 1, 1^e, 2^e en 3^e lid).

Wat tenslotte de bij aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde foto's betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat uit deze foto's niet kan afgeleid worden waar of wanneer deze foto's zijn genomen. Waar op een luchtfoto de vermeldingen "mijn huis" en driemaal "tunnel" worden aangegeven, kan ook hier nergens uit blijken waar en wanneer deze foto werd genomen en wordt in de aanvullende nota ook verder geen toelichting gegeven, zodat aan deze foto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. De eveneens in dezelfde nota aangehechte berichten op facebook gaan niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de proceduretaal zodat deze documenten door de Raad in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat het voordeel van de twijfel aan verzoeker niet kan gegund worden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker beoordeeld in het licht van de objectieve landeninformatie en de door hem bijgebrachte documenten niet geloofwaardig zijn. Hij maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen."

5.10. Verder komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in 2017 en 2018 zelf problemen kende met Al Qassam omdat hij zich verzette tegen het gebruik van de tunnel aan zijn huis. Vooreerst vloeien deze incidenten voort uit de door I. aangehaalde problemen met Hamas betreffende de tunnel aan het ouderlijk huis. Daar deze problemen van I. niet aannemelijk zijn bevonden, boet ook de kern van verzoekers asielrelaas aan geloofwaardigheid in. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker bovendien vast dat het relaas van verzoeker omtrent de problemen die hij zou hebben gekend in 2017 en 2018 een aantal ongerijmdheden bevat, waarvoor verzoeker geen afdoende verklaring biedt. Betreffende het eerste incident, de brandstichting aan de tunnel door verzoeker en de daaropvolgende inval door Al Qassam, is het vooreerst niet waarschijnlijk dat verzoeker het risico zou nemen de tunnel in brand te steken terwijl zijn broer I. een jaar voordien Gaza had moeten ontvluchten omwille van ernstige bedreigingen door Al Qassam betreffende de tunnel. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker het risico nam om Hamas te dwarsbomen omdat hij vanuit zijn familiale context wist wat bombardementen kunnen aanrichten, en zijn angst voor een bombardement groter is dan om aangehouden te worden door Hamas, is dit niet afdoende om de onlogische acties van verzoeker te verklaren. Daarenboven nam verzoeker als enige voorzorgsmaatregelen om niet betrapt te worden dat hij de brand aanstak tijdens het middaguur en goed observeerde of iemand hem zag, en dit terwijl hij wist dat dat zijn actie hem het leven kon kosten (notities PO, p. 15). Waar hij in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker de brand 's nachts niet kon aansteken omdat Hamas dan aan de tunnel werkte en de plaats meteen zichtbaar zou worden voor de Israëli's, vergoelijkt dit niet dat verzoeker een bijzonder risicovolle actie ondernam door de tunnel zonder veel voorzorgsmaatregelen in brand te steken. Aangaande de daaropvolgende inval door Al Qassam, kunnen de verklaringen van verzoeker evenmin overtuigen. Verzoeker verklaart dat Al Qassam met groot vertoon in zijn woning binnenviel: *"Terwijl ze de trap opgingen bij ons thuis, begonnen ze te schieten en geluidsbommen te gebruiken."* (notities PO, p. 12). Met betrekking tot het oogmerk van de inval stelt hij: *"Het was heel duidelijk, ontvoeren of doden. Als iemand binnenviel, gemaskerd, met wapen, wat zal er dan plaatsvinden."* (notities PO, p. 15). Hierna stelt verzoeker echter dat Al Qassam zich terugtrok omdat hij geblesseerd geraakte aan zijn schouder en hand en omdat zijn moeder schreeuwde (notities PO, p. 15). Deze gang van zaken is in het geheel niet geloofwaardig. Van een organisatie zoals Al Qassam, kan er bezwaarlijk aangenomen worden dat deze zich zou laten afschrikken door een verwonding van de persoon en het schreeuwen van een familielid, en al zeker niet indien de intentie van Al Qassam was om verzoeker te ontvoeren of doden. Daarnaast is het ook niet logisch, indien verzoeker daadwerkelijk zou worden gezocht door Al Qassam, dat verzoeker, nadat hij zich voor de verwondingen opgelopen tijdens de inval had laten verzorgen in het ziekenhuis, terugkeerde naar huis. Hij kon hier immers gemakkelijk gevonden worden door Al Qassam, van wie hij overtuigd was dat ze hem wilden ontvoeren of doden. Naar huis terugkeren was dus bijzonder risicovol voor verzoeker, die voor deze beslissing geen aannemelijke uitleg kan geven en hierover enkel verklaart: *"Ik weet niet wat hun doel was, toen ze kwamen, was het schieten of ontvoeren. Ik weet niet wat hun doel was. Mijn blessure hield hen tegen."* (notities PO, p. 15). In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij niet verder kon vluchten, daar hij nergens naartoe kon. Dit valt moeilijk te rijmen met verzoekers beweringen dat hij zich na het tweede incident bij een vriend verschool, en waaruit blijkt dat hij wel een over een onderduikadres zou beschikt hebben dat veiliger was dan zijn eigen woning. Verzoeker werd nadien door Al Qassam met rust werd gelaten tot mei 2018, toen het volgende incident plaatsvond. Ook dit element van het relaas van verzoeker is niet geloofwaardig. Dat Al Qassam met groot machtsvertoon de woning van verzoeker in november 2017 zou binnenvallen omdat verzoeker een tunnel saboteerde, en dan omwille van de verwondingen van verzoeker de aftocht zou blazen om daarna niets meer van zich te laten horen, acht de Raad in het geheel niet aannemelijk. Betreffende het incident in mei 2018 dat de aanleiding zou hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit Gaza, met name toen verzoeker Al Qassam zou de toegang hebben geblokkeerd tot de tunnel opdat ze deze niet zouden kunnen renoveren, stelt de Raad vast dat ook over dit incident verzoekers verklaringen niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Vooreerst is het niet waarschijnlijk dat verzoeker na alle voorgaande gebeurtenissen opnieuw het risico zou nemen om Al Qassam uit te dagen, aangezien dit bijzonder risicovol was. Verzoeker stelt zelf dat Al Qassam de mensen die niet doen wat zij willen doodt en ontvoert (notities PO, p. 16), en was zich dus bewust van de risico's die hij liep door steeds opnieuw openlijk zich tegen Al Qassam te verzetten. Dat verzoeker na de discussie met Al Qassam, die hem hadden bedreigd en uitgescholden (notities PO, p. 16), gewoon naar huis zou zijn teruggekeerd en daar hebben verbleven, is evenmin aannemelijk. Verzoeker kon na alle voorgaande incidenten immers duidelijk verwachten dat Al Qassam een inval zou doen in het huis. Waar verzoeker verklaart dat er effectief een inval plaatsvond, stelt de Raad vast dat hij zeer vaag blijft hierover en zelfs niet bij benadering kan stellen hoeveel mensen er deelnamen aan de inval (notities PO, p. 16). Dat verzoeker dit niet zou weten omdat het zijn moeder was die de invallers waarnam (notities PO, p. 16), kan geen

voldoende verklaring vormen voor deze onwetendheid daar er verwacht kan worden dat verzoeker de gebeurtenis die aanleiding gaf tot zijn vertrek met hen zou hebben besproken. Betreffende verzoekers ontsnapping en zijn verdere verblijf in de Gazastrook stelt de bestreden beslissing op goede gronden: *“Bovendien is het wederom wel heel toevallig dat u kon ontkomen aan verdere vervolging en dat u op het moment van de inval kon ontsnappen (CGVS p.12, 16). Indien ze het effectief op u gemunt hadden kan er verwacht worden dat deze actie grondig zouden hebben voorbereid waardoor de kans dat u zou kunnen ontsnappen minimaal was. Dat u vervolgens besloot om onder te duiken bij een vriend die op ongeveer 4 à 5min te voet van uw ouderlijke huis woonde (CGVS p.3), is tevens weinig geloofwaardig. Er kan verwacht worden, indien u dermate in gevaar bent, dat u uw veiligheid op een betere manier zou waarborgen. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u, hoewel u aangeeft dat u deze periode binnen bleef, toch buiten kwam voor de organisatie van uw definitief vertrek uit de Gazastrook. Dat u in deze periode dan geen verdere problemen gekend heeft, ondermijnt mede de door u beweerde problemen.”* Verzoeker slaagt er niet in om deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat Hamas van mening is dat de Verenigde Arabische Emiraten de Palestijnen een mes in de rug hebben gestoken door een akkoord met Israël te sluiten, en dat door deze context van *“verraad van de Palestijnen”* zijn problematiek in een bijzonder daglicht wordt gesteld, kan de Raad enkel benadrukken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen en er daardoor geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in bij terugkeer als een verrader zal worden gezien door Hamas. Ook de door verzoeker neergelegde foto's van zijn huis voor en na de bombardementen en van de tunnel kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. Uit deze foto's kan immers niet afgeleid worden waar of wanneer ze zijn genomen, noch dat het daadwerkelijk om verzoekers woning zou gaan of de tunnel waarvan verzoeker beweert dat hij er brand zou hebben gesticht.

De Raad benadrukt nog dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De feiten die plaatsvonden tussen 2008 en 2011 kunnen evenmin de basis vormen voor een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet daar, zoals hierboven beargumenteerd, er op basis van deze feiten niet tot een actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden besloten.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Gaza.

7.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

7.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.3.2. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en hij zijn voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

7.3.3. De Raad ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een

reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers situatie dient te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

In casu blijkt evenwel dat verzoekers socio-economische omstandigheden in Gaza behoorlijk zijn. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Gaza stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: "Uit uw verklaringen blijkt dat u over een diploma architectuur beschikt, bekomen aan de Universiteit te Gaza, verschillende getuigschriften heeft behaald en dat u als bron van inkomsten voor een periode van drie maanden heeft gewerkt als architectuur assistent, alsook verkocht u vogels (CGVS p.7-8). Het door u behaalde diploma en de werkervaring die u opdeed, verhogen uw arbeidskansen bij een terugkeer naar de Gazastrook. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie ten laste van u was (CGVS p.8, 11), wat een fraai beeld schetst over uw inkomsten. U voorziet tevens in de kosten van de studie van uw echtgenote (CGVS p.7, 11). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw broers en zussen aan de universiteit konden studeren (CGVS p.5-8). U geeft aan "Mijn vader heeft ons allemaal aan de universiteit laten studeren, niets kunnen sparen." (CGVS p.8). Uit de vaststelling dat uw vader in staat was jullie te laten studeren aan de universiteit, blijkt dat er financiële marge was. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw familie een woning in eigendom heeft die uit verschillende verdiepingen bestaat en waar uw familieleden, onder wie uw echtgenote, verblijven (CGVS p.4). Daarnaast geeft u aan dat er een grote tuin aan het huis is waar olijf-, dadel- en citrusbomen staan voor eigen gebruik (CGVS p.4). Dit schetst een fraai beeld over de woonleefsituatie van uw familieleden. Wat betreft de inkomsten binnen uw familie, geeft u aan dat uw vader via de Palestijnse autoriteit een pensioen ontvangt aangezien hij een voormalig directeur van een school was, uw broer Hani radioloog is en hij het gezin kan onderhouden en u een zus heeft die in Saoedi-Arabië verblijft en ze op basis van de inkomsten van haar en haar man in hun levensonderhoud kunnen voorzien (CGVS p.4-6). U geeft aan dat uw broer Mazen medische problemen heeft, alsook uw moeder (CGVS p.6-7). Evenwel geeft u aan dat ze medisch worden opgevolgd en dat uw moeder medicatie ontvangt van het medisch centrum in Abasan Al Kabira (CGVS p.6-7). Hieruit blijkt dat er inkomsten zijn binnen uw familie en dat er toegang is tot medische hulp. Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook niet zou kunnen steunen op uw familiaal netwerk. Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u ongeveer een bedrag van 4000 dollar betaalde in het kader van uw reisweg (CGVS p.10), wat een aanzienlijk bedrag is. U geeft aan dat dit spaargeld betrof (CGVS p.10). Deze vaststelling versterkt de appreciatie van het CGVS betreffende uw socio-economische status." Verzoeker slaagt er niet in deze motieven die pertinent en correct zijn en steun vinden het administratief dossier te weerleggen. Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud benadrukte dat hij geen werk had waarvoor hij een vast maandelijks loon kreeg, stelde hij wel samen met zijn vader de familie te onderhouden op basis van de vogelverkoop en de vervoerskosten die hij betaald kreeg voor zijn werk als architect (notities PO, p. 8). Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat er veertien personen

de ouderlijke woning delen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Gaza een degelijke woning heeft om te verblijven. Zijn vrouw verbleef bovendien op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bovendien nog steeds in het ouderlijk huis van verzoeker, waar zij over een eigen kamer en badkamer beschikt (notities PO, p. 7). Dat de andere delen gemeenschappelijk zijn wijst niet op een behoeftige woonsituatie. Evenmin betekent het feit dat de familie voeding uit eigen productie consumeert dat zij zich in een moeilijke economische situatie bevinden, daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud er net op wees dat het kunnen terugvallen op eigen voedingsmiddelen de familie helpt (notities PO, p. 8). Dat de vernielde landbouwgrond van de familie van verzoeker niet hersteld is geweest, wijst ook niet noodzakelijk op financiële ontbering. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de schade aan het huis wel hersteld werd op eigen kosten (notities PO, p. 11), hetgeen duidt op het bezit van enige financiële reserves. Aangaande het pensioen van zijn vader stelde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat dit 1000 tot 1500 shekel bedroeg en dat zijn ouders hiervan in hun onderhoud konden voorzien (notities PO, p. 5). Dat het gezin zich bepaalde zaken niet kon veroorloven (notities PO, p. 8), doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker en zijn familie voldoende middelen hadden om te leven, studeren en naar Europa te reizen. Dat verzoekers oudere broer H. als radioloog enkel voor zijn eigen gezin kan zorgen, verandert evenmin iets de vaststelling dat alle familieleden erin slagen rond te komen. Aangaande de medische problemen van zijn familie verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de familie een ziekteverzekering had en dat zij zich voor medische hulp konden richten tot een kliniek van de overheid (notities PO, p. 5). Verzoeker vermeldde dat zijn moeder haar schildklier heeft moeten laten verwijderen en opvolging en medicatie verkrijgt van een medisch centrum (notities PO, p. 7), en dat zijn broer M. een vergroeiing heeft in zijn gezicht, hiervoor een diagnose kreeg in Gaza maar een operatie dient te laten doen in Egypte of Israël en iemand zoekt die hiervoor borg kan staan (notities PO, p. 6). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat M. een medische behandeling ontbeert omwille van een gebrek aan middelen. Het psychiatrisch attest van 7 januari 2021, dat opgesteld werd in het kader van een humanitaire regularisatieprocedure, vermeldt dat de psychische problemen van verzoeker zouden kunnen verergeren indien hij dient terug te keren naar de Gazastrook en daar opnieuw wordt blootgesteld aan de stressfactoren die zijn psychische klachten hebben veroorzaakt. Daar er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met Hamas, kan de Raad evenmin deze gevolgtrekkingen uit het attest volgen. Waar het attest vermeldt dat verzoeker stelt problemen te ondervinden bij de toegang tot medische zorgen in zijn thuisland, betreft dit een blote bewering die noch in het attest noch door verzoeker concreet worden gestaafd. De andere documenten met betrekking tot de psychische toestand van verzoeker werden reeds in onderdeel 5.5. besproken.

Daarenboven bevestigen ook de verklaringen van verzoekers broer I. tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de economische situatie van de familie behoorlijk is. I. stelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn ouders konden rondkomen van het pensioen van zijn vader (notities PO I., p. 4) en dat de familie genoeg middelen heeft om te overleven. Bij late uitbetaling van de lonen dient er al eens bij een familielid geleend te worden, maar I. verklaart dat het in het algemeen goed gaat bij de familie en dat zijn vrouw, die nog in Gaza verblijft, ten tijde van het persoonlijk onderhoud ook door zijn familie financieel ondersteund wordt (notities PO I., p. 5). Deze verklaringen bevestigen dat verzoeker bij in de Gazastreek in behoorlijke socio-economische omstandigheden vertoeft. Door daarnaast louter te stellen dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden mist zoals elektriciteit, water, bouw materiaal, medisch materiaal en internetartikelen in Le Monde van 2017 te citeren met betrekking tot de omstandigheden in Gaza, alsook het artikel *“Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza”* van 11 juli 2017, het artikel *“Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president”* van 18 juli 2017; het artikel *“Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar”* van 12 juni 2017, het AFP artikel *“Etats-Unis suppriment 200 millions de dollars d’aides aux Palestiniens”* van 25 augustus 2018; het artikel *“Les Etats-Unis annulent 200 millions de dollars d’aide aux Palestiniens”* van 25 augustus 2018 in Le Figaro, *“L’administration Trump supprime l’aide à des hôpitaux palestiniens”* van 8 september 2018, *“Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’”* van 13 juli 2017 in Mo; *“Le Qatar souhaitait mettre fin au financement de Gaza”* van 30 maart 2020 van L’Alliance, het artikel *“Gaza unemployment rate in the second quarter of 2020: 48.1%”* van 21 september 2020 van Gisha, en *“en ‘The UN was right – Gaza is unlivable’”* van Gisha van 16 september 2020, en het persbericht van de Verenigde Naties betreffende de economische impact van de corona-epidemie, zonder dit op de individuele omstandigheden van verzoeker te betrekken, toont verzoeker geenszins aan dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, gelet op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zijn profiel en dat van zijn familie. De artikels die verzoeker bij aanvullende nota neerlegt over de impact van de corona-epidemie op de Gazastrook vermelden de aanwezigheid van het virus in Gaza, de slechte medische infrastructuur in Gaza en een

hypothetische situatie waarin bij verergering van de pandemie de gezondheidsinfrastructuur de situatie niet meer de baas zou kunnen, doch duiden er niet op dat gezondheidszorg niet meer beschikbaar zou zijn voor verzoeker bij terugkeer naar Gaza. Dat verzoeker bij terugkeer naar Gaza geen werk zal kunnen vinden, kan op basis van zijn opleidings- en professioneel profiel niet besloten worden. Verzoeker citeert ook nog het artikel *“UNRWA Chief defends refugee criteria for millions of Palestinians”* van 3 september 2018 van Reuter, en de COI Focus *“Libanon Palestinian territories: UNRWA financial crisis and impact on its programmes”*, doch duidt niet hoe de informatie in dit artikel op hem, die geen UNRWA statuut heeft, betrekking heeft. Waar verzoeker aanhaalt dat de UNRWA-crisis een impact heeft op alle inwoners van Gaza, omdat de helft van de inwoners van Gaza van UNRWA-bijstand beroofd wordt, en dit de volledige economie van Gaza beïnvloedt, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die deze stelling kunnen onderbouwen, noch aantoonst hoe zijn persoonlijke situatie door de UNRWA-crisis beïnvloed wordt. De informatie en argumenten die verzoeker bij aanvullende nota aanbrengt betreffende de situatie van UNRWA, kunnen voorgaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die betrekking hebben op zijn persoonlijke omstandigheden en die een ander licht kunnen werpen op de hoger geciteerde evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook in de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Verzoeker verwijst naar de economische gevolgen van de coronacrisis, maar brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat er sociale of economische gevolgen zijn die een concrete impact zullen hebben op verzoeker. Verzoeker citeert ook het artikel *“Israel reverses punitive restrictions imposed in recent weeks, including its ban on entry of fuel into Gaza but leaves the ‘regular’ closure in place”* van 1 september 2020 van Gisha, waarin gesteld wordt dat de ondermaatse infrastructuur en de economische crisis in Gaza het moeilijk maakt om de pandemie er te beheersen, doch reikt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zijn persoonlijke situatie hierdoor een impact kent. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.3.4. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, zoals verzoeker, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. *In casu* heeft verzoeker zijn Palestijns paspoort voorgelegd (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1).

Gelet op de hoger geciteerde objectieve informatie stelt de Raad vast dat verzoeker over documenten beschikt die een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk maken. Waar verzoeker stelt dat het CGVS in gebreke blijft te onderzoeken wat het onthaal is van diegenen die een dergelijk paspoort krijgen als ze de Hamasbemanning van de Rafah grenspost passeren, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar punt 5 van dit arrest waarin werd vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde problemen met Hamas niet aannemelijk maakt wegens de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten, en dat verzoeker evenmin heeft aangetoond dat hij een politiek profiel bezit dat de aandacht zal trekken van Hamas. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststellingen van de verwerende partij met betrekking tot de mogelijkheid om reisdocumenten te bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, als dusdanig ongemoeid laat.

Uit de COI Focus blijkt verder dat de grensovergang in Rafah tussen Egypte en de Gazastrook de enige mogelijkheid is om toegang te krijgen tot Gaza. Een transitvisum is niet langer vereist en de Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de *Wilayat Sinai* te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen.

De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van de Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De door verzoeker geciteerde internetartikelen met betrekking tot de situatie in de Sinai en de reisadviezen op de website van de Franse en Belgische Ministeries van Buitenlandse Zaken liggen in de lijn van de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en de Raad stelt vast dat de bronnen waarop verzoeker zich baseert dateren van voor de COI Focus met betrekking tot terugkeer van 3 september 2020. Verzoeker toont niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Voor zover verzoeker stelt, onder verwijzing naar artikelen uit 2017 en 2019 dat de passage via de Sinai niet beveiligd is, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde artikelen niet blijkt dat de pendelbussen naar Gaza of de politie die deze bussen begeleidt gevisieerd zouden zijn door de milities.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd.

Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Waar verzoeker, onder verwijzing naar Belgische en Franse reisadviezen, wijst op de sluiting van de grenzen met Israël en met Egypte vanwege de sanitaire crisis, wijst de Raad erop dat de maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in de lijn van de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat deze praktische belemmeringen tot gevolg hebben dat verzoeker voor onbepaalde tijd wordt geconfronteerd met een absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Gaza omwille van de COVID-19-crisis. De door verzoeker geciteerde reisadviezen van de Belgische overheid van 28 oktober 2020 en van 22 november 2020 vermelden uitdrukkelijk dat de grensovergang te Rafah met tussenpozen open is voor inwoners van Gaza die terugkeren en het door verzoeker geciteerde artikel van Gisha van 1 oktober 2020 vermeldt dat grensovergang van 27 tot 29 september 2020 voor een vierde maal open was voor terugkeerders naar Gaza. De Raad onderstreept nog dat het COVID-19-virus niet uitgaat van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om voor het verlenen van een internationale beschermingsstatus, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging en tegen wie bescherming nodig is. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande informatie met betrekking tot de grenspost in Rafah niet langer actueel zou zijn. Waar verzoeker nog aanvoert dat de sociale afstanden niet kunnen worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendelbussen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verder blijkt uit de COI Focus van 3 september 2020 niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 de vrijwillige terugkeer van 14 Gazanen heeft georganiseerd en 13 tegen september 2020.

Verder wijst de Raad er op dat de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog wordt gehouden door via zijn documentatie- en onderzoeksdienst van het CGVS. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft.

Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit wat supra onder punt 5 werd uiteengezet blijkt dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Al Qassam in het verleden geen geloof kan worden gehecht, noch dat hij een profiel heeft dat de aandacht zal trekken van Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Al Qassam of Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen blijvende praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep.

Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "deal van de eeuw" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse

conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. De door verzoeker neergelegde artikels en reisadviezen liggen in de lijn van de landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht. De door verzoeker voorgelegde informatie toont niet aan dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met sporadische uitbarstingen van geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat op dit ogenblik systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op Israëlische luchtaanvallen op Hamasinstallaties in november en december 2020, past dit binnen het kader van het hiervoor beschreven patroon aan sporadisch geweld. De overige landeninformatie die door verzoeker wordt bijgebracht heeft enerzijds betrekking op de levensomstandigheden in de Gaza strook en anderzijds op de veiligheidssituatie in de Sinaiwoestijn en werden hierboven reeds besproken. Deze informatie heeft op zich geen betrekking op de veiligheidssituatie in de Gazastrook en werpt dus geen ander licht op de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza zoals hierboven weergegeven. Waar verzoeker inzake de veiligheidssituatie verwijst naar het arrest nr. 219.546 van de Raad, nr. 219.546 van 8 april 2019, nr. 220.747 van 6 mei 2019 en nr. 182.381 van 8 april 2019, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de

informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet. Waar verzoeker nog aanhaalt dat het CGVS zichzelf tegensprekt door enerzijds de Gazastrook te benoemen als een “*veilig gebied*” en anderzijds te stellen dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld in de Gazastrook, ziet de Raad niet in hoe dat afbreuk doet aan de conclusie dat de mate van willekeurig geweld in de Gazastrook niet dermate hoog is dat zij bij terugkeer zou leiden tot een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET